

A woman with long dark hair, wearing a white sleeveless top and a long white skirt, is sitting on a dark stone ledge. She is looking out over a vast, glowing landscape that appears to be a body of water or a field of light, with a bright blue sky and a dark horizon line. The scene is illuminated by a warm, golden light, possibly from a low sun or moon, creating a shimmering effect on the surface below. The overall mood is contemplative and serene.

Nora King

Litica

Nora King

LITICA

1.

Zrake sunca prodirale su kroz prozor ispunjavajući mirom sve ispod sebe. Zlačani pramenovi spokoja vodili su Nolu u njezin posebni dan. Tako ga je dugo čekala. Pomno je namještala šeširić pred zrcalom. Ustala je dva sata prije polaska, kako bi se imala dovoljno vremena spremati. Čak je uzela i slobodan dan na poslu. Svečano je zamolila tajnicu da joj dopusti provesti sve te velike i male formalnosti tijekom dana. Uvukla se u usku haljinu, zatim sitnim gutljajima ispijala kavu. Dok je povlačila zatvarač na haljini brinulo ju je hoće li ga oštetiti. Činio se puno otporniji kad ju je isprobavala u trgovini.

Kad je auto stigao po nju, sve što je mogla je osjetiti nemir u želucu. Nekakav neobični nemir koji je skakutao u njoj poput radoznaloga djeteta. Nove mladosti. Podignula je nježno pogled prema nebu. Ispod šeširića kliznuo je decentni smiješak. Pustila ga je neka se vine u nebo. Misli složene u pitanja lupkale su u njoj poput njezinih stopala dok se spremala i koračala bezglavo s kavom u rukama. Sjela je na kožno sjedalo crne limuzine. Danas se morala počastiti. Toliko se uzdržavala, a sada je napokon slobodna. Slobodna odabrati sve što poželi bez imalo grizodušja.

„Gospođice, ovamo molim. Tu smo vam rezervirali mjesto.“ Rekao joj je svećenik, nakon što je prišao odmah po njezinu ulasku u crkvu.

Samo mu je kimnula. Neće trošiti riječi. Ne još. I tako mora održati i govor. Gledala je u parove očiju koji su žedno čekali na riječi. Iako nikada nije previše uživala biti središtu pozornosti, na ovaj za nju poseban dan, adrenalin i radost skakutali su i dalje u njezinoj utrobi. Sve te glave koje su joj željele prići i reći riječ ili dvije nisu imale pojma koliko malo interesa gaji za njih. Ovo se čekalo.

„Započnimo s obredom.“ Rekao je svećenik i svi su ušutjeli. Bio je to uvod u sat vremena smiraja.

„Bog plaća sve što se za njega čini. Naći će rješenje.“ To je bila misao koja joj je odjekivala u glavi. Čula ju je jednom u nekom ratnom filmu. Rat je dugo bilo njezino stanje. Obrambeni mehanizmi stalno su bili u punoj spremi. Rat je napokon završen pobjedom. Neočekivanom pobjedom. U umjerenoj silini priveo se kraju i otvorio sa sobom vrata novih prilika. Znala je da jednom kada prođe kroz njih više ništa neće biti isto. Upravo to je bio razlog njezina slatkog iščekivanja ovoga dana, kada će sve napokon biti službeno.

Kad je obred završio i kada je ponovno sjela u auto, prizivala je poglede u klupama u svijest. Svidio im se govor. Pustila je čak i nekoliko suza. Kliznule su niz obraze. Bile su iskrene, kao i njezine riječi. Sve lijepe stvari koje je rekla bile su istina, a one manje lijepe zadržala je za sebe. Sada je i tako bilo prekasno za brisanje istih.

Taj proljetni dan pun obećanja pokopala je majku bez karmina. Bdijenje je njezinoj majci bilo daleko važnije i u trenucima svade posebno bi joj to znala naglasiti. Bdijenje koje će trajati i nekoliko dana. Toliko je potrebno da bi se osjetila dovoljno važnom. Iako nije bilo puno ljudi i nitko se nije bunio, osjetila se tako važnom odbivši tu njezinu posljednju želju. Od sada pa zauvijek odlučuje jedino i samo ona. Iako kažu da posjećenost nečijeg sprovoda ovisi o vremenu, ovdje to nije bio slučaj.

„Trudim se oprostiti. Želim oprostiti, premda ništa od toga.“ Mislila je. Riječi su se otimale u obliku šapata s usana. Crvenih, jarko crvenih punih usana. One su jedine na njoj djelovale puteno.

Kad ju je crna limuzina ostavila pred jednim od najskupljih restorana u gradu, osjetila je radost što će ostatak dana provesti u restoranu okružena ljudima koji ne znaju za tužni događaj na ovaj predivni dan ispunjen nadom. Maštala je dugo kako će jednom kad i ako se to dogodi, kupiti vikendicu i uređivati je. Svaki vikend pomalo. Ali za dva dana na ostavinskoj raspravi saznala je da je njezina majka bila vlasnica manjeg dvorca na Bledu i to ju je uznemirilo. U prvi tren zapitala se je li njezina majka znala za to. Je li namjerno sakrila cijelu nekretninu od nje? Ako to nije saznala dosad, šanse su male kako će to otkriti nakon njezine smrti.

Predala se punjenoj prepelici i kanelonima sa sirom i špekom. Više nije postojao glas u njoj koji ju je tjerao na poremećaje o prehrani, pa će ih zaboraviti zasad. Barem na jedan dan.

Ostavila je trećinu porcije na tanjuru i prešla na desert. Više joj nitko neće prigovarati zbog ostavljene hrane i njezina rasipanja. Rasipat će je do mile volje razvratno i degutantno u svojoj njezinoj frivolnosti. Na trenutak se zaustavi dok joj se komadić kreme japanskog vjetra nastani iznad desnoga ugla usne. Zastane, obliže je i zamisli se. Ovaj puta neće ništa izbaciti iz sebe. Sve što je pojela zadržat će i dopustiti svome tijelu da se utapa u tome. Tada joj se, poput nekog buntovnika, počne iz utrobe dizati pobuna krivnje i pitanja.

Sumnje je odagnala čašom afričkog vina, koje je tražilo novi desert sa šljivama. Nikada ih nije voljela, a sada nije mogla zamisliti dovršiti ovaj najsladši dio obroka bez njih.

Oglasi se mobitel. Ne, pomisli kako ne može više nijednom glumiti suosjećajni i tužni glas nekome od ožalošćenih. „Gorko-slatki čestitari“, kako ih je u mislima zvala. Toliki su joj prišli i prošli, a nisu imali pojma o svojoj ulozi. Klokotalić. Ministar Klokotalić. Taj čovjek stvarno nema mjeru. Sad joj i on želi izraziti saučešće. Prijezirno podigne mobitel i odgovori na poziv.

„Hitno! Hitno mi nađi one papire što sam ih imao onaj dan na stolu u tvome uredu.“ Izjavio je bez imalo takta. To mu je bilo tako svojstveno, ali laknulo joj je. Ipak joj nije želio izraziti

sućut. Mislio je da sjedi u svome uredu. Uredu do njegovoga. Nije se trudio ni ustati iz svoje fotelje u kojoj provodi manje od tri sata dnevno i otvoriti vrata.

„Ali gospodine, vi ne ulazite u moj ured. Uvijek smo u vašem uredu.“ Odgovorila je kao da je njegova zbunjenost zabavlja. To je bila dementnost prije dementnosti. Tako ju je barem tumačila.

„Ne govori. Znaš da ne znam. Nisi u pravu. Oni papiri hitno!“ Izjavi opet.

„Gospodine danas nisam na poslu. Uzela sam slobodan dan zbog sprovoda svoje majke. Nitko je drugi nije imao pokopati, osim mene.“ Kaže ponosno i s malo prevelikim entuzijazmom. Ovaj zaljubljeni par koji je sjedio za stolom do njezinoga i mogao načuti razgovor, začuđeno je pogleda zbog osmijeha koji im pokaže na licu.

„Aha. Majku. Nema te. Kad ćeš se vratiti? Izgubio sam psa. I one papire.“ Pita, a nakon toga začuje se tresak. Opet je srušio sve sa stola kako bi Nola imala što spremati kad se vrati. Toliko je puta slagala spise koje je demonstrativno srušio da je već znala koja im je putanja pada kada mlatne rukama. Tim trapavim rukama. Djeluje poput učenika po prilagođenom programu. Onom članku visokog broja, kada je potreban stalni asistent. Te kržljave ručice koje nisu ozbiljno radile niti dana, napokon su se primorale završiti razgovor.

Pogled na prazni tanjur potpisan slatkim mrljama tri sloja kreme i tragom šljiva ispuni je zadovoljstvom. Godišnji odmor. Mora ga isplanirati prvom prilikom. Sada će samo uživati.

„Hej.“ Čuje u pozadini poznati glas. Irene. Prilazi joj u zelenom baloneru tužna lica i sporijim, ujednačenim korakom. Taj ritam koračanja osluškivala je tijekom cijele mise zadušnice. Iritantni, dosadni, opominjući ritam koračanja. Kao da je propisan zakonom. Svi se odjednom pretvore u male tužne robove na pogrebu, a zatim i kad tugujuće vide izvan konteksta pogreba.

Mahne joj natrag i pozove je za stol. Pozove konobara, kako bi i Irene mogla naručiti.

„Otkad na kavu idemo u restoran? Jesi dobro draga?“ Sjedne sažaljivim pogledom nasuprot Noli, dok ova nezadovoljno lupka noktima po stolu. Ako misli da će njih dvije pričati o njezinoj majci, grdno se prevarila. Previše života posvetila je pričajući o toj ženi. Prijateljicama, rodbini, ocu, baki i naposljetku psihijatrici. Nijedan od razgovora nije joj pomogao. Pogotovo sa psihijatricom. Ona je bila najmanje od pomoći. Iako je godinama uporno davala priliku psihoterapiji, sa svakim razgovorom bila je sve nervoznija. Satima bi kopala po nekakvim nevažnim detaljima proživljenih sjećanja situacija, da na kraju ne bi izvukla nikakav zaključak, ništa pametno. Svako to bezumno kopanje, naposljetku bi krajnje izžvciralo Nolu, dok je grčevi u želucu ne bi počeli proganjati prije svakog sastanka s njom. Treće godine, kad se nisu maknuli od početka, odlučila je odustati. Stalna prevrtanja istih gluposti o tome tko je kome što rekao i kojim tonom, pa tko kome mora prvi pružiti ruku

pomirenja, zatim ona pretakanja jednog te istog osjećaja zamjeranja, vodila su pravo u ponor ludila.

„Zamjeranje je kočnica. Pokušajte razumjeti.“ Govorila bi. Kako je mogla razumjeti zašto njezina majka ima potrebu zvati je neradnicom koja nema pojma kako pronaći muža. Imala je posao koji nije voljela, ali ga je radila. Sve one noći koje je provela plačući, nikada ne bi rekla majci. Pokušala je u nekoliko navrata, ali za njezinu majku, to su samo bili dokazi kolika je zapravo lijenčina i neradnica.

Već pri samom prisjećanju, gutljaj vode zastao joj je u grlu i nije se mogao spustiti. Silom ga proguta. Neće dopustiti majci da je uguši iz groba. Ne sada kad je napokon dobila ono o čemu je sanjala - potpunu slobodu. Sjeti se kako je u jednom sastavku u srednjoj školi imala temu „Daje li san o slobodi smisao životu?“. Lagala je kako se sloboda mora živjeti, a ne sanjati, samo kako ne bi morala spomenuti kakav san o slobodi zapravo čuva u njedrima. Suze joj ispune oči i Irene položi svoj dlan na njezin. Vratila je u stvarnost.

„Sjela sam ovdje jer sam poželjela obilni obrok. Vinske šnicle zvuče dobro. Jesi li ti za nešto takvo?“ Pitala je nakon što je nagonski izvukla dlan ispod Ireninog. Ova je namještenog suosjećajnog smiješka pokušavala izrazom lica vratiti temu dana, ali Nola ju je bojkotirala.

„Možda barem kolač? Ledeni vjetar je ok.“ Dodala je Nola brzo, na što je ova opet odmahнула glavom.

„Ne mogu ni zamisliti kroz što prolaziš.“ Odvratila.

„Ne možeš. Zato uzmi prokleti kolač.“ Kaže Nola sa smiješkom na usnama. Kad bi Irene samo znala što Nola zapravo misli, možda bi joj prestala biti prijateljicom.

To je bio rizik koji je Nola bila spremna preuzeti. Prijatelji te i tako ne razumiju onoliko koliko bi trebali. Možda i razumiju, ali još uvijek nije uspjela pronaći takve. Nju i Irenu vezale su godine tuge, samoće i neispunjenih želja i snova u Zagrebu. Zajedno su prolele suza tuge i radosti. Poput dvije zatočenice u istoj zatvorskoj ćeliji. Tako ih je barem Nola zamišljala.

„Znam da si je puno voljela. I ona je tebe.“ Nastavi ova nakon što napokon naruči kavu.

„Donesite i njoj ledeni vjetar.“ Inzistira Nola, na što Irene širom otvori oči i izbeći ih.

„Što ćeš sada? Hoćeš li trebati pomoć sa slaganjem njezinih stvari? Znaš da me uvijek možeš nazvati. Tu sam što god treba.“ Nola nije izdržala poslušati ni pola ove izjave, a već je preokrenula očima.

„Da. Hvala. Ne znam što ću s njezinim stvarima. Vjerojatno ću ih pohraniti.“ Spaliti će ih. To je jedino čega se mogla sjetiti. Napraviti će veliki krijes u dvorištu. Neka cijela kuća izgori.

Kad je već nije željela prodati da bi si mogla kupiti stan. Željela je da u toj velikoj kući žive zajedno. To je počela otvoreno insinuirati kad je otac otišao. Nije više mogao trpjeti. Voljela bi da je dulje poživio, ali nije bio te sreće. Pobjegao je od njezine majke da se spasi, ali već je bilo kasno. Srce ga je izdalo jednoga jutra dok je pio kavu u svom iznajmljenom stanu. Svi su bili podstanari, osim njezine majke. Ona je imala kuću od dvjestotinjak kvadrata na Srebrnjaku i držala je se kao da će bez nje umrijeti. Sebična do smrti. Za dva je saznala da je majka još posjedovala i manji dvorac. Pitala se što to uopće znači „manji dvorac“? Pravnik je na ostavinskoj raspravi mahao tom oksimoronskom sintagmom i gadio joj još jedno jutro u nizu.

Pri pomisli na taj manji dvorac željela je napraviti krijes majčinih stvari na Bledu. Možda čak i zapaliti sami dvorac. Ne, neće se prepustiti niskim strastima. Radost koju daju, kratkog je vijeka. Puno puta u životu poželjela je sve zapaliti, samo da smakne odgovornost zbog svega. Jednom kad se sve pretvori u pepeo i vjetar ga raznese, lakše se diše. Čak i u gledanju vatre, bilo je nešto utješno.

„Htjela sam sjesti kraj tebe, ali svećenik je rekao da si mu naglasila kako želiš sjediti sama.“

„Da, Irene, trebalo mi je malo mira od ovih čestit... Ožalošćenih.“ Odvratila.

„Mogli bi malo i nečem drugom osim o njoj. Idemo li večeras van?“ Pogleda u njezin iznenađeni pogled. Irene je bez riječi. „Znaš, malo da skrenem misli sa svega ovoga.“ Smekša je. Irene kimne.

„Pozvana sam na večeru u Antunović s kolegama iz Kaštela. Možemo se naći kasnije pa otići do Cvjetnog?“ Tek što je Irene izgovorila sve te dosadne nizove, Nola je shvatila kako jedino što je zanima od druženja i izlaženja s Irene, koja će cijelo vrijeme daviti o ovoj temi, jest opušajući wellness. To bi bio savršeni kraj ovog lijepog dana. Sad kad zna da ne smije u hotel Antunović, možda bi mogla u Esplanadu. Ta misao joj nacrtala osmijeh na lice koji ponovno zbuni Irene.

„Ovo je posljednja slika koju imam sa svojom majkom.“ Okrene mobitel prema Noli, a ona se jedva prisili da nakratko pogleda. Ništa s majkama nije je zanimalo. Majčin dan, kuhanje, domaćinstvo, peglanje, filmovi o mamama, ništa. Čak i kad bi molila krunicu, smetalo bi joj što ima toliko Zdravomarija. Toliko se puta spominje riječ „majka“ da bi čovjek pomislio kako ima nekakvo sveto značenje. Možda je i imalo dok ga ovozemaljske majke nisu upropastile. Možda će i ona desetljeće nakon smrti svoje majke zamišljati kako je ona zapravo bila puno bolja osoba negoli je se sjeća. Baš kao i Irene.

Dok je parkirala na prilaz majčine kuće i dalje je nosila gorčinu susreta s Irenom. Pitala se nedostaje li baš njoj obiteljski gen za zajedništvo. Možda ljudi ipak ne uče primjerom, kako se u trenucima tame znala tješiti, nego su rođeni za majčinstvo i brak. Prema svemu dosad,

ona nikako nije bila rođena niti za jednu od tih uloga. Sjećala se neuspješnih bivših veza i pokušaja istih, u kojima je osjećala kako druga strana nije ni blizu adekvatnoj ideji muškarca i partnera kakvome se nadala, da bi se nakon svega pitala je li i sama uopće bila nedostatna onome što su oni željeli.

Neke žene o tome uopće nisu razmišljale. Samo su živjele. Krenule bi za onim koji im se svidio i prihvaćale sve bez pogovora. Ponekada i inzistirale, agresivno grabile. Pitala se je li to tek stvar samopouzdanja ili želje. Ako nešto želiš, ne pitaš se jesi li tome dorastao. Samo ideš i uzimaš. Poput okupatora prisvajaš teritorij. Maštala je na trenutak, nakon što je ugasila auto, kako bi bilo samo posegnuti za onim što priželjkuješ duboko u vlastitoj utrobi. Za čime potajno izgaraš toliko da se to ne bi ni sa kim na ovome svijetu usudila podijeliti.

Izašla je iz auta i otključala vrata. Čim ih je zatvorila, očekivala je majčin osuđujući glas, ali ovoga puta dobrodošlicu joj je poželjela tišina. Teška, skupa vrata odjeknula su u visinu iznutra svojom bukom i zvuk se raspršio okomito po sobama. Znala je da u hladnjaku ima bocu pjenušca i nakon što se izula, pohrlila je prema njemu. Nikada nije imala problema s otvaranjem pjenušca. Čep bi uvijek izletio u vrlo kratkome roku, a zlatna tekućina s pjenom radosno bi klokotala dok se izlivala u čašu pružajući Noli neobjašnjiv užitak. Ovaj puta nije mogla pronaći čašu. Okretala se po kuhinji i tapkala u jednu, pa potom u drugu stranu. Zanosila se i gubila ravnotežu, sve dok joj pogled nije stao na velikoj čaši za bijelo vino. Bila je to čaša koju je donijela nekoliko dana prije sprovođa. Iako ju je već tada poželjela napuniti, odlučila je kako je pametnije to odgoditi. Odmotala je čep boce i uklonila zaštitnu mrežicu. Potom lagano počela izvlačiti čep. On je poslušno i nježno izlazio van, a potom opalio. Pjena je sramežljivo izvirila van, dok su se njezine oči skupljale od smiješka. Nazdravila je s visoko podignutom čašom i otpila nekoliko žednih gutljaja odjednom. Zatim se izvalila u fotelju i zatvorila oči u toj blaženoj tišini.

Tišinu je prekinula poruka na mobitelu. Wellness ima za nju slobodan termin. Očekuju je. Stiglo je i nekoliko mailova od tajnice Ministra. Sutra ima na desetke poslova po gradu i uredu. Zatim i s timom za odnose s javnošću. Ministar je nestrpljiv i još uvijek pita za svoga psa. Zapravo pitao je gdje je njegova mačka. Zaboravio je koju je životinju iz azila privremeno udomio ovoga puta.

„Samo da ne prođe kao ono malo crno slavonsko prase.“ Pomislila je. Otada više nijednog njegovog ljubimca nisu vodili s njim u restoran. Bio je to loš dan. Previše loš za tako malu plaću i poslovima prenatrpanu poziciju.

Iskapi čašu i samu sebe iznenadi kojom je brzinom to učinila. Sada bi joj mama sigurno rekla da ima problema s alkoholom. Nasmije se tome. Pomisli kako će ostatak života biti jako dug, ako se za sve bude ravnala po njezinim komentarima ili je budu pratili u mislima. Ustane i krene ostaviti praznu čašu u sudoperu. Snažni udarac prolomi se kućom. Vrisne od straha. Čaša joj isklizne iz ruke i padne na pločice. Njezin tresak ni ne čuje. Još uvijek joj u ušima

odzvanja onaj prije toga. Staklo prsne u svim smjerovima. U tisuće komadića. Na nekoliko trenutaka prestane disati. Pride hodniku i ugleda otvorena vrata kako lupkaju na vjetru. Zatvorila su se i sada se ponovo otvorila. Pitala se kako li je to moguće. Možda ih nije zaključala. Od silne panike više nije bila sigurna ni u što. Mrzila je ta vrata. I ona su bila dokaz kako se imalo novaca za skupe stvari. Za sve, samo ne za njezin stan u Zagrebu. Promatrala ih je prkosno i ljutito. Poželjela ih je isjeći na komade, ali znala je da je to krajnje glupo.

Od pića joj se malo zavrtjelo u glavi. Još jednom otvori vrata i pogleda van. Vjetar je stvarno snažan. Morat će se toplije obući. Zaključa vrata i ovaj puta provjeri. Čine se da ne idu nikamo. Pokuša ih otvoriti i povlači kvaku prema dolje, ali ne uspije. Možda ih ipak nije zaključala. U ovoj se kući nikada nije osjećala dobro, pa ima smisla da nije htjela zaključati vrata za sobom. Ono od čega je željela pobjeći bilo je u kući, a ne izvan nje.

Primijeti kako su vrata podruma odškrinuta. Sigurno ih je otvorio propuh. Pogurne ih i upali svjetlo. Spusti se stubama unutra. Papiri i gomila stvari koje će morati pročešljati što prije. Cilj je isprazniti kuću prije nego je proda. Ovdje sigurno nema namjeru živjeti.

Fotografije. Misli na njih dok napušta kuću i ide prema hotelu. To sigurno neće gledati. Sve albume pobacat će u vatru zajedno s ostalim smećem. Ne želi se sjećati ničega. Ničega.

Na semaforu se zagleda u obitelj do nje u automobilu u susjednoj traci. Žena mazi muža na vozačevom mjestu, dok je on nježno gleda. Njezina majka nikada nije bila sposobna za takve sitne nježnosti. One koje dolaze iz srca, toplo. Skriveno od svih. Grubost. To je prva riječ koja bi je mogla dovoljno definirati da se osjeti sve što se u vezi nje trebalo osjetiti.

Upalilo se zeleno svjetlo. Potjerala ga je dalje niz cestu. Osjećala je blagu omamljenost od pića, ali to joj je stvaralo zadovoljstvo. Pojačala je radio i zapjevala. Nešto je oslobađajuće u pjevanju i vožnji. Daleko bolje od onoga pod tušem. Pogledavala je prema sportskoj torbi na suvozačevom mjestu i veselila se zasluženom opuštanju.

Iza ugla, neočekivano crveno svjetlo kojim je mahao policajac, pokazivalo joj je da se zaustavi sa strane.

„Sranje.“ Protisnula je i provjerila dah, puhnuvši si u dlan. Nije bilo tako strašno. Mogla je proći ako je zatraži alkotest. Rukom joj je pokazao da spusti prozor. Činio joj se mlađim od nje i pomalo privlačnim. Napete policijske hlače i košulja stegnuta oko ramena. Plavo mu dobro stoji.

„Dobar dan, gospodo. Prometnu i vozačku, molim.“ Rekao je. Maloprije kada se pogledala u zrcalo retrovizora, nije se osjetila dovoljno privlačnom, a i tako ne bi znala kako se ponašati zavodljivo. To je bila vještina koju nikako nije uspjela savladati. Puno ružnije od nje dobivale

su koketiranjem daleko više negoli su zaslužile. Samo se ona uvijek mučila i predbacivala si to.

„Izvolite.“ Dodala mu je vozačku i prometnu kroz polu spušteni prozor i nadala se najboljem.

„Jeste li konzumirali alkohol?“ Pitao je kao da joj čita misli. Već se vidjela kako pada na alko testu i panika ju je počela izjedati. Srce joj je lupalo i odjednom je shvatila da možda neće morati koketirati.

„Nisam.“ Odmahne glavom i pogleda ga odozdo.

„Niste primijetili one pješakinje tamo na prijelazu? Kamo vam se toliko žuri?“ Upitao je previše iritantno za svoje godine i ljepotu.

„Nikamo. Idem u park trčati. Oprostite mi, nisam ih vidjela. Malo sam rastresena.“ Brzo je izvalila.

„Ne biste trebali voziti takvi.“ Brzo je ispalio. Djelovao joj je kao licemjer. Stisnula je zube i posegnula za papirom iz vrata auta.

„Znam. Ali... Nisam imala izbora. Danas sam pokopala majku.“ Rekla je tugaljivo prislanjajući osmrtnicu na staklo auta. Njegov pogled se promijenio i zagrcnuo se. Kad je napokon izbacio zalutalu slinu, pogledao ju je sažaljivo i provjerio njezino prezime na vozačkoj dozvoli. Bora između njegovih obrva bila je svježa. Skupila se i nakrenula u punoj snazi, dok je glavu naginjao prema njoj. Sve u što je mogla gledati bile su njegove pune usne. Ne predebele, već onako zamamno muževne da bi ih poželjela dotaknuti svojima li barem prijeći preko njih jagodicama prstiju.

„Oprostite. Primite moju sućut.“ Kaže, pružajući joj dokumente. „Slobodno nastavite dalje i još jednom, žao mi je.“ Nastavio je. Jedva je spriječila osmijeh koji joj je zamalo skliznuo na lice. Ovo je bio jedan od rijetkih trenutaka u kojemu je njezina majka pomogla. Možda će sada kada je više nema, biti češće od pomoći. Kimnula je policajcu i prestrojila se natrag u traku. Sljedećih nekoliko sati provela je u wellnessu.

Ignorirala je Irenine poruke i pozive za piće. Sjedeći posve sama u sauni za troje, uživala je u tom osjećaju. Izazivanje krivnje u drugima može biti opijajuće. Shvatila je zašto je njezina majka bila ovisna o tom osjećaju.

Nije bila sretna, ali nije bila ni tužna. To je bilo u stanje u kojemu je mogla ostati. Zgrabila je ručnik na kojemu je sjedila i omotala ga oko sebe. Otvorila je vrata saune. Para je toliko suknula van da nije vidjela kamo gazi. Ovo nije bilo pametno. Osobito nakon onog pića. Kao da je sauna pojačala njegov učinak. Nastavila je tapkati u potpunom neznanju i napokon se dograbila ulaza na bazen. Oči su joj bile zamagljene od tolike pare. Pomisao da je ovo

posljednji mali užitak koji si može priuštiti, udario ju je u pleksus. Ne. Neće joj pokvariti ovaj trenutak. Uštedjela je na majčinom sprovodu. Kremiranje je bilo jeftinije. Nešto novca mora potrošiti na sebe. Ipak su ovo teški dani za nju. Koraknula je naprijed i pobjednički skočila u bazen. Pad u hladnu vodu razbudio je sva njezina osjetila. Osjetila se snažnom i zavodljivom poput morske sirene. Snažno je mlatila nogama iz kukova i lebdjela prema naprijed. Izronila je poput nekakve čarobne filmske junakinje iz snova, zalizane duge tamne kose sve do stražnjice. Zagledana u panoramu grada, naslonila se na rub bazena i pogledom tražila čašu pjenušca koju je naručila. Kad ju je uočila, oslonila se na dlanove i lijeno izvukla iz bazena kao u nekakvom usporenom filmu. Bez osjećaja.

Bilo joj je važno ništa ne osjećati. Tako je uvijek lakše. Samouvjereno je kročila prema svojoj ležaljci i čaši, iako joj nije bilo potrebno više alkohola.

„Ovaj grad je tako dosadan.“ Pomislila je dok je osjećala panoramu iza svojih ramena. Lijenim koracima, poput mačke doklizala je ostavljajući mokri trag za sobom. Tek kad je legla i otpila gutljaj, primijetila je par očiju kako je promatra. To vretenasto muško tijelo nije bilo nimalo prosječno. Dok joj se pogled uspinjao od njegovih lijepo oblikovanih stopala i listova, preko mišićavog torza do nemirnog lijevog dlana kojim je lupkao o rukohvat ležaljke, shvatila je da joj je privlačan. Djeluje dominantno i profinjeno.

Rijetko je takvim pridjevima opisivala muškarce. Zapravo, već dugo se nije zagledala u muškarca na taj način. Šiljasta brada i lijepo razvučene meke usne, privlačile su njezinu pozornost. Pogledi su im se napokon sreli. Brzo je skrenula svoj, ali njegov je i dalje bio na njoj. Nešto nije bilo kako treba. Vjerojatno se samo zamislio i pogled mu se automatski zadržao na njoj. To je bilo prvo što je pomislila.

Zatvorila je oči od stida što je odala svoju zainteresiranost za njega. Nema ona snage za to. Igranje tih igrica. Biti poželjna žena koja traži nekoga. To nije ona. Uvijek je smatrala da ako je netko zainteresiran, treba joj prići. To je oduvijek bio muški posao. Oni koji to ne znaju, slobodno ju mogu obići. I obilazili su je. Toliko često da je u posljednje vrijeme propitkivala sve svoje taktike i uvjerenja. Samo teško je samu sebe preodgojiti nakon toliko vremena činjenja krivih stvari.

Taj pogled... Vidjela ga je i iza spuštenih kapaka. Je li moguće da je bio takav? Lagano je, jedva primjetno proškiljila. Nemoguće je bilo zaboraviti taj pogled. Nešto je u njemu tako muževno, ali i tužno. Ta tuga, sjeta, melankolija... Ni sama nije znala što je to. Zašto bi taj lijepi mladi muškarac bio tako tužan? Da se nalazi na ulici bez hrane i vode i nema gdje spavati, možda bi imao razloga. Ali, ovdje, u wellnessu na krovu jednog od najboljih zagrebačkih hotela, djelovao je kao kod kuće. Brzo je zatvorila oči i napipala rub čaše. Oprezno ju je prinijela usnama, a potom otpila. Tek kad je glavu skrenula ustranu, prema još jednoj panorami grada s druge strane, otvorila je oči.

Disanje joj se smirilo, a tijelo opustilo. Samo su dlačice i koža ostali naježeni. Od sjećanja na taj pogled. Samo njih dvoje nalaze se ispod ovog krova. To joj je izmamilo osmijeh. Oblizala je usne. Pokušala je vrhom jezika dosegnuti kapljicu zlatnožute tekućine koja je klizila iz desnog kuta njezinih usana.

„Oprostite.“ Rekao je muški glas kraj nje. Kad li se stvorio kraj nje? Nije ga ni primijetila. Opet joj se cijelo tijelo ukočilo od iščekivanja tog pogleda. Kad su im se pogledi susreli, utroba ju je zaboljela. Onako snažno, duboko i savršeno destruktivno. „Nisam imao namjeru zuriti u vas.“ Nastavio je promuklim glasom. I glas mu je bio seksi. Pognute glave promatrao ju je. Nije sačekao Nolin odgovor. Koraknuo je jednom nogom naprijed, spreman otići. To nije mogla dopustiti.

„Nije mi smetalo.“ Izlanula se i to ga je zaustavilo na tren. Osmijeh koji je tada izletio na njegove usne, bio je dovoljan da zanjiše tlo pod njezinim nogama. Ovo nije mogla biti reakcija na previše pića. Piće joj nikada nije napravilo ovako nešto. „Oprostite. Inače nisam tako izravna. Zapravo... nikad.“ Zaustavi se. Bolje joj je da šuti. Ovakve rečenice nikada nije prevaljivala preko jezika. Posrami se i ustane.

„Ni ja.“ Odvрати tiho on i od toga cijela zadrhti. Nije mu vjerovala. Činilo se upravo suprotno. Da je jedan od onih što dobije sve što poželi ili zatraži.

Nola korakne unatrag i krene strelovito prema izlazu. Ako ostane još trenutak, mogla bi se rastopiti, izgubiti svijest i još više osramotiti.

„Hej. Kako se zovete?“ Pitanjem je zaustavio njezin bijeg.

„Nola.“ Rekla je nakon što se okrenula dovoljno polagano da ne padne na mokre pločice.

„Nola, zaboravili ste mobitel.“ Sa smiješkom ga je uzeo u ruke i donio ga njoj. Dok joj je prilazio, zamišljala je kako je njezin. Da se na kraju dana skrije u njegovom zagrljaju, nakon što otkrije razlog njegove tuge. Nije bilo nikakvog obećanja u tom pogledu koji je nosio sa sobom. Samo neizvjesnosti i ranjivosti, koju je bio dovoljno snažan tako otvoreno nositi.

Uzela je mobitel iz njegove ruke. Prsti su im se dotaknuli. Vrelina i uzbuđenje podigli su je i odvojili od pločica. Od samo jednog dodira tog stranca organi u njezinu tijelu gorjeli su i padali u ponor utrobe. Ženskaroš, pomislila je. Vrlo vjerojatno.

„Hvala.“ Prošapnula je kao da je upravo dosegnula vrhunac.

To ga je navelo da pogled ponovno prinese njezinim usnama i očima. Djelovalo je kao da bi je pozvao negdje, ali još uvijek o tome vijeća duboko u nutrini.

Pomilovala je mobitel kao da želi upiti njegov trag i otišla prema kabinama. On je gledao za njom i samo tiho protisnuo: „Drago mi je, Nola.“

2.

„Skrenite lijevo na idućem raskrižju.“ Ponavljala je uporno navigacija, iako skretanje lijevo nije bilo dopušteno. Pitala se tko uopće pravi prometne karte gradova i zašto li zadaju takve nemoguće misije svojim korisnicima. Ponekad je poželjela samo ugasiti navigaciju i prepustiti se lutanju. Ali danas to nije bilo moguće. Morala je stići do devet sati u Centar za socijalnu skrb, jer ju je Ministar Ratko ponovno učinio sudionicom još jedne od njegovih samopromotivnih misija.

Ovo je čak bio jedan od boljih radnih dana, jer ga nije cijelog morala provesti u uredu. Iako neće dobiti naknadu za prijevoz, niti su joj ikada dali koristiti jedno od brojnih službenih vozila iz pozamašnog voznog parka Ministarstva za prava manjina iza zgrade, nije se htjela žaliti. U petnaest do deset trebali bi svi već biti na spontanoj ceremoniji posvajanja na tjedan dana. Novinari su bili u punoj spremi još dok je bila na odlasku iz ureda. Parkirala je svoj mali stari Opel i zamalo udarila naplatkom u rubnik. Žurno je izletjela iz auta i zaključala ga u letu prema Centru. Tamo je već sve bilo spremno.

Načelnica ju je dočekala pred vratima, a zatim je morala potpisati papire o primopredaji. Osjećala je da joj se potpetica na njezinim starim bež cipelama malo klima. Pomislila je kako ju je prije ovog nošenja vjerojatno trebala odnijeti postolaru na popravak. Ako padne na putu negdje, to neće biti velika sramota. I tako su joj se već na sakou nazirale mrlje znoja zbog poliesterske košulje koju je nosila ispod. Iako nije znala znoji li se čovjek manje u kvalitetnijim košuljama, s obzirom na svoju plaću, nije si mogla priuštiti to pitanje.

„Evo samo još potpišite ovdje.“ Pokazivala je pomoćnica načelnice. Ruž joj se razmazao po prednjim zubima. Ispod crvenila ruža, bili su žuti. Vjerojatno od nikotina. Djelovala je jednako umorno poput Nole. Njezina načelnica imala je sličan samodopadni pogled poput ministra Klokotalića. Taj pogled je, čini se, bio zajednički svima koji su mogli raditi tempom koji njima odgovara. Svi ostali morali su plesati kako im se svira.

„Hoće li netko ići s nama do Ministarstva?“ Pitala je Nola aludirajući na skrbnika malog Rubena. Ipak je imao tek jedanaest godina.

„Ne. Svojim potpisom, vi ste preuzeli tu odgovornost na tjedan dana.“ Odvratila je službenica.

„Ali projekt vodi Ministar, a ne ja.“

„Da, samo službeno ga vodi osoba čije je ime ovdje potpisano.“ Zakucala je natrag ova, mašući papirom.

Samo joj je još to trebalo. Ovih dana nije mogla biti odgovorna ni za samu sebe, a kamoli za drugo dijete. Kada su napokon dozvali malog Rubena na upoznavanje s njom, ostala je u šoku. Ruben uopće nije bio tipični dječčić od jedanaest godina. Imao je brčiće i bradu. Činilo se kao da se već redovito brije. U ruci mu je bila cigareta, koju mu je pomoćnica načelnice sektora hitro izbila iz ruke. Po svemu sudeći, činio se kako je Ruben bio prije spreman za ženidbu, nego za projekt socijalne inkluzije, koji je vodilo njezino ministarstvo.

Dok je znojnih dlanova izlazila iz zgrade s Rubenom u pratnji, muku je mučila s crnim mislima. Kako li će se ovaj tjedan brinuti za dva djeteta, maloga Roma i Ministra. Ovaj posljednji bio je dovoljno zahtjevan za obojicu. Nadala se da ja barem Ruben samostalniji.

„Evo, možeš sjesti ovdje.“ Pokazala je na suvozačevo sjedalo svoga auta. Na njega se Ruben smjestio s novom cigaretom među usnama. Zapovjedila mu je da je ugasi.

„Ali, moram zapaliti.“ Odvratio je on.

„Premlad si za to. Čuvaj pluća.“ Odvratila je, iako je i sama puno puta poželjela početi pušiti zbog svoga posla.

„Moći ćeš zapaliti kad budeš nasamo s gospodinom Ratkom, tvojim ovotjednim skrbnikom.“ Brzo je dodala, kad je vidjela da će mali uložiti novi prigovor.

Dok su se spuštali na Branimirovu niz još jednu prometnu gužvu, Ruben je pronašao narodnu glazbu na Nolinom auto radiju. Bio je jedan od najboljih učenika Grada Zagreba i primao gradsku stipendiju za srednju ekonomsku školu. Njegov slatkasti parfem zadržavao joj se predugo u nosnicama. Nije mogla podnijeti slatkaste parfeme na ženama, a kamoli na suprotnom spolu. Dečko je već neko vrijeme listao slike djevojčica na mobitelu. Zatim je obavio telefonski poziv na romskom jeziku. Činilo se kao da stvarno planira vlastitu ženidbu. Njegov joj je svijet djelovao posve stranim i koliko god se pokušava ne smijati stereotipima, u njezinoj glavi bilo je previše divlje da je svaku riječ vagala tri puta prije izgovaranja.

„Hoće mi Ratko dati neki poticaj?“ Pitao je Ruben. Obrva mu se znatiželjno podignula dok su čekali u beskrajnoj gužvi koja se nije pomjerila ni pola metra.

„Možda, ako ga tražiš.“ Šalila se. Nadala se kako će je shvatiti ozbiljno. Bilo bi joj drago da barem netko izvuče nešto novaca iz Klokotalićevih nezasluženih rezervi. Kad već sama to nije bila u stanju.

„Nemoj. Molim te, izdrži dok ne stignemo.“ Rekla je nakon što je ponovo umetnuo cigaretu između usana i krenuo je zapaliti. Uzdahnula je i zatvorila oči, pokušavajući povratiti malo snage. Kad ih je otvorila, vidjela je da se i dalje nitko nije pomjerio ispred nje. Stajala je tako još neko vrijeme, dok se auti ipak nisu pokrenuli.

Pred Ministarstvom je vladala gužva. Svjetla kamera bila su spremna. Samo je Klokotalić nezadovoljno lupkao svojom lakiranom cipelom u špic.

„Evo me, šefe. Stižemo.“ Rekla je tiho dok je Klokotalić uzimao Rubena za ruku i namještao smiješak. Kleknuo je pokraj njega kao da mu je tek pet godina i izgledao poprilično smiješno. Predao mu je paket hrvatskih proizvoda, na što je Ruben samo preokrenuo očima. Nakon slikanja, Nola ga je poslala u svoj ured i rekla neka ju pričeka nekoliko minuta.

Morala je saznati gdje će ministar smjestiti dječaka i s kim će preuzeti brigu o njemu. Na niti jedno njezino pitanje nije znao odgovor, pa je samo odmahivao rukom.

„Molim vas, šefe, pa preuzeli ste brigu o njemu. Da javim vašoj ženi?“ Rekla je u posljednjem pokušaju spasa i već ozbiljno zabrinuta. Nije ju više bilo briga što se preznojila sada već i preko sakoa, niti što će potpetica na cipeli zasigurno do kraja dana otpasti. Samo je željela završiti čiste savjesti još jedan posao ovoga dana.

„Pa ti to riješi. Snađi se.“ Odbrusio je na ulazu u hodnik koji vodi u njegov i njezin ured.

„I nađi mi onaj članak što sam ga imao onaj dan kad sam te zvao.“ Dobacio je, kao da je to sasvim normalan zahtjev. Njegova kravata bila je ukrivo, a otisak ruža na bradi od jedne od načelnice sektora bio je toliko vidljiv, da je bila sigurna kako neće promaknuti novinarima, a niti čitateljima novina.

Otvorila je vrata ureda s popisom u glavi što sve mora ispuniti od papira i koje mailove mora poslati. Smišljala je i što će reći Rubenu, ali njega nije bilo u njezinom uredu. Izula je cipele i obula balerinke koje je držala u drugoj ladici radnog stola.

„Ne možeš me tu smetati!“ Začuo se povišeni ton iz ministrovog ureda. Pokucala je na vrata. Nitko je nije pozvao unutra, pa je pričekala. Kad su se vrata otvorila, kroz njih je prošao Ruben. Tamo se skrivao. Nasmiješila mu se i pokazala mu gdje da sjedne.

„Jesi za nekakav sok ili sendvič?“ Pitala je, ali on se nije imao namjeru zadržavati. Kad je Klokotalić zatvorio vrata ureda vidno uznemiren, Ruben je strpao tri zgužvane plave novčanice Nori u ruku. Gledala je u tri tisuće kuna u svome dlanu i odmahivala panično glavom. Već dugo nije vidjela toliko gotovine odjednom, pa je odmah osjetila naglu nelagodu. Kao da je zločinac.

„Odakle ti...“ Zaustavio ju je prije nego što je postavila pitanje do kraja.

„Ovo je za tebe. Slatka si mi. Kupi si nešto. A ovo je moj broj. Nazovi me. Vidimo se u petak ujutro najkasnije.“ Izrecitirao je i sam se ispratio iz ureda. Zvuk njegovih markiranih tenisica odmicao je dugačkim hodnikom. Umemorirala je Rubenov broj u mobitel za slučaj da njezin šef poželi još koje pojavljivanje s njim prije petka. Imala je svakako namjeru vratiti šefu

toliki novac. Novac sigurno nije mogao biti Rubenov, pomislila je. Ministar je sigurno već primijetio da mu je iz novčanika nestalo tih tri tisuća kuna. Ponovno je pokucala na vrata ministrova ureda, na što se on izderao: „Ajdeee!“

Promolila je glavu unutra i čekala njegov komentar.

„Jel' otišao onaj?“ Pitao je na što je Nola kimnula.

„Gdje je taj fotograf? Nađi ga. Zanimaju me slike od ovog jutros.“ Nastavio je. „Neće me biti popodne. Ako Lovorka zove...“ Nije dovršio, ali znala je što to znači. Slaži ženi gdje sam. I to je bio njezin posao. Samo je porazno kimnula dok joj je on gnjevnim izrazom lica pokazivao u smjeru drvene kutije njegovih Cohiba cigara. Navodno su netragom nestale. Poslao ju je u obližnji kiosk ispred Ministarstva da mu kupi kutiju Camela. Kao da je ona nekakvo dijete na praksi kod njega. Nije joj dao ni novac za njih. Brzo je smotala tri tisuće kuna natrag u dlan i diskretno ih ugurala u rukav dok je napuštala njegov ured. Kad se vrati, čeka ju još dvjestotinjak mailova koje mora pročešljati. Ponada se kako će ured napustiti barem prije osam navečer.

Spustila se na glasnu ulicu i kupila cigarete. Noge su joj bilo toliko znojne od stalnog trčanja da je nekoliko puta zamalo ostala bez balerinke. Bila je toliko umorna da ju je to nasmijavalo. Kad mu je donijela cigarete, nije ga bilo u uredu. Zato je za sobom ostavio porazbacane papire i spise. Krenula ih je skupljati i sortirati po datumima. Ispostavilo se da su to prastari spisi. Sve ono što mu šalje i slaže u košuljice nije niti pogledao. Zna da mailove ne otvara, jer mu je morala postaviti opciju da ih njegov sandučić automatski prosljeđuje u njezin. Samo sjećanje na taj trenutak, vrati joj mučninu u želudac. Nije bilo dovoljno što nije znao postaviti prosljeđivanje, još ju je primio za nogu dok je sjedila za njegovim stolom tih par minuta. Taj čovjek stvarno nije imao mjeru. Mislio je da se sviđa svima. I moć ima svoje granice. To što je bio podguz svima i što su mu gotove sve žene koje su željele pristojnu plaću i ugovor na stalno stavljale stražnjicu na raspolaganje, nije značilo da će i sama učiniti isto.

Odložila je kutiju cigareta na njegov stol i srušila nogom kantu za smeće. U njoj je bila košuljica s papirima. Zavirila je u njih iz stalnog straha da će joj promaknuti nešto važno. Njezin instinkt bio je u pravu. Ovo je bio obrazac i pismo namjere za njezinim promaknućem. Odbio je potpisati prijedlog. Marljivo je radila i godinama strpljivo čekala da se napokon otvori mjesto u predstavništvu u Sloveniji. Iako je isprva pristao na to, čini se da se predomislio. To je bila njezina posljednja prilika da napokon dobije veći koeficijent i plaću, a potom i da se makne u novu sredinu, uz nadu kako će tamo prilike biti bolje. Gorčina se ponovno stala uspinjati iz želuca.

Upravo u taj trenutak zazvonio je telefon u njegovom uredu. Lovorka. Ako se ne javi ovdje, sigurno će je zvati u njezin ured. Tako je bilo uvijek do sada.

I baš kao po nekom uigranom scenariju, desetak sekundi nakon što je prestao zvoniti njegov, oglasio se njezin uredski telefon. Ušla je u svoj ured i javila se.

„Halo, Nola, gdje je moj muž?“ Pitala je agresivno, kao da je to nešto što bi žena trebala izgovoriti naglas i bez imalo srama. Očito joj svi novci koje je pronevjerio još uvijek nisu kupili nekoga tko bi je naučio kulturnom ponašanju. U sebi je otkrknula, a potom lijepim tonom, ljubazno objasnila kako je Klokotalić hitno morao izaći na sastanak u resorno ministarstvo i da se vrlo vjerojatno neće vratiti do kasno navečer.

„A hoćeš li i ti ostati s njim do tada?“ Pitala je u posljednjem pokušaju kontrole.

„Ne znam. Imam jako puno posla, ali znate da on posljednji napušta ured.“ Odgovorila je prema njegovim uputama. Mrzila je sve te laži, a danas je još jednom postala svjesna da je takvo pokorno ponašanje neće odvesti nigdje, a kamoli donijeti promaknuće i pristojnu plaću. Šteta što je dalje bilo gotovo nemoguće naći posao. Beznađe se nikada nije činilo dubljim. Upijalo je svu njezinu nadu poput smrtonosne crne rupe svemira.

Kada je napokon mučni razgovor završio, bacila se na mailove. Jedan po jedan i tako su prolazili sati i sati. Ponovno je bila umorna i živčana. Shvatila je da nije ništa jela, a radno vrijeme bližilo se kraju. Naručila je dostavu, ali izgleda da su svi u Zagrebu čekali posljednji tren i naručivali hranu tik prije kraja radnog vremena. Morat će još malo pričekati ili otići gladna kući i usput uzeti nešto. To joj se činila bolja opcija.

Kolegice su joj poslale mailove sućuti. Nema veze što su je danas vidjele toliko puta i imale priliku reći joj osobno. Samo su prokomentirale njezinu crnu košulju i bijelu suknju kao nešto neprimjereno. Da, možda bi bilo bolje da odsada ne izlazi iz crnine.

„Molim te, pokupi moju kći iz škole slikanja na Mlinovima.“ Napisao joj je kao da je to blizu i kao da joj je ona dadilja. Ako odbije, možda dobije otkaz. Uživala je u toj mogućnosti, ali tražiti drugi posao bilo bi jednako loše. Dok je gladna, umorna i znojna sjedala u auto, pitala se kada je točno sve pošlo totalno u krivo. Gdje je trebala bolje postaviti granice, a nije? Je li to uopće moguće kada se nalaziš u ovakvoj očajnoj pat poziciji? Da je živa, majka bi joj se i zbog toga smijala. Uvijek joj je prigovarala kako se ne zna zauzeti za sebe. I sada ponovno proživljava scenu s obiteljskih ručkova, koja se uvijek odigravala kao uz nekakve didaskalije. Mogla je točno u sekundu predvidjeti kad će joj to predbaciti. Toliko je puta to doživjela. Očito se majka znala bolje postaviti. Zato je većinu svoga života provela radeći za tatinu firmu. Jedino se pred njim znala postaviti, dok su ona jedina dva druga poslodavca u njezinom životu brisala pod s njom.

„Uđi, Klotilda.“ Rekla je maloj debeloj razmaženoj gospođici od Ratkove kćeri koja ju je prijezirno pogledala. Vjerojatno je očekivala da joj Nola otvori vrata auta. Da nije bila toliko

umorna, možda bi je njezin ponizni um uspio nagovoriti i na takvu glupost, ali jednostavno više nije imala snage za to.

Klotilda je bila jedno od one djece koje su bila predodređena za uspjeh. Imala je utjecajnu obitelj koja joj je čuvala leđa i dogovarala najbolje škole i tečajeve i time stvarala pogodnu klimu za njezinu budućnost. Nije bila osobito lijepa. Čak i da smršavi, to usko i nepravilno lice s krivim zubima teško da bi bilo predmet nečijih komplimenata. Nije osobito slikala, ali uvijek je morala dobiti najviše pohvale i dobre preporuke, za slučaj da se i time odluči baviti u životu. Gledajući je, Nola je zamišljala što bi bilo da je imala barem jednu od njezinih popločanih staza za uspjeh. Možda se ni tu ne bi snašla. Još uvijek se sjeća te kobne rečenice, zbog koje je plakala ostatak večeri u svojoj sobi.

„Da sam ja imala tvoj jezik i tvoju školu, već bih bila jebena predsjednica.“ Tako joj je rekla mama za jednim ručkom, nakon što je dobila još jednu odbijenicu za posao. Bilo je to u vrijeme dok je tražila svoj prvi posao. Nitko je nije htio, jer nije imala iskustva, a iskustvo nije mogla steći, jer je nitko nije želio zaposliti. Ta rečenica posijala je sjeme još jedne nove nesigurnosti u njezinom životu. Kad je to predbacila mami na samrtničkoj postelji i tad ju je spremno poklopila. Rekla joj je da nikada nije uspjela u životu zato što je bila tako osjetljive i uvrjediteljive prirode. Bože, kako je samo mrzila tu ženu.

U stvarnost ju je vratio srednji prst taksiste koji je provirio s vozačevog prozora. Ubacio se ispred nje i još joj je zaskirao, kao da je ona nešto skrivila. To je nasmijalo Klotildu koja je uz smijeh i roknula dvaput. Baš kako i priliči maloj povlaštenoj prasici. Ono malo slavonsko prasence koje je stradalo onoga kobnog dana zbog Klokotaličeve nepažnje, bilo je ženstvenije od te male, ružne uguzice.

„Ne možeš jesti u autu.“ Odbrusila joj je kad je na sve to još htjela žuljati muffine u njezinom starom, ali čistom Opelu. Jučer ga je odvezla na pranje. Briga je ako se mala gadura bude žalila svome kurvišu od oca. Ako je dovoljno razljuti, otvorit će vrata i u vožnji je izbaciti na cestu. To je bio prizor koji je pred očima vrtjela opet i opet. Tako je sa smiješkom stigla do kuće na Pantovčaku, gdje ju je ostavila. Trebalo je sada doći na sasvim drugu stranu grada, do vlastitog stana. Ispravak, unajmljenog stana.

Irene nikako nije mogla razumjeti zašto Nola odbija preseliti u kuću na Srebrnjaku. To je za nju bio sljedeći logični potez. Kako objasniti nekome da ne želiš imati veze ni sa čim što te podsjeća na člana tvoje obitelji, čak i ako bi ti to uvelike olakšalo život i spasilo kućni budžet?

Sjetila se da sutra poslije posla mora svratiti do kuće, jer je dvoje ljudi obećalo doći po veliki dio namještaja koji je stavila na prodaju. Riješit će se svega dio po dio. S guštom.

„Zašto ja ne idem s njim u toj crnoj limuzini?“ Pitao je Ruben dok je sjedio pokraj Nole u njezinom autu. Nije mu mogla reći pravi razlog. Klokotalić mrzi sjediti pokraj Roma ili bilo kojih predstavnika manjina čije interese tako hrabro zastupa u fotelji njegova Ministarstva. Stoga je odlučila slagati.

„Ministar će razgovarati o poslu s kolegama, pa nije želio da ti slušaš o tome. To su ozbiljni i tajni poslovni razgovori.“ Osjećala se poput majke koja pokušava svome sinu objasniti zašto se tata ne želi igrati s njim. Pitala se je li tako Lovorka smišljala lažne isprike svojoj maloj Klotildi za njezina oca. „Tata neće doći na tvoju predstavu, zauzet je sa Suzanom Guzović iz Uprave za pravne poslove. Tata ti ne može pomoći sa zadaćom, ostaje do kasno na poslu jer sastanci na pijanci.“ Nije se mogla sjetiti nijedne laži, pa je u mislima dodavala istine.

Od svih tih priča bila je bijesna. Po običaju, držala je to u sebi. Bojala se kako će jednoga dana ubiti nekoga, a da neće ni trepnuti. Još gore, neće se niti sjećati. Osjećala je kako joj je mrak sve bliže. Svi ti ljudi. Razmišljala je o svim ti povlaštenim ljudima i što bi se dogodilo kada bi izgubili sve svoje povlastice. Bi li se snašli? Ili bi bili poput obezglavljenih kokoši prskali svoju krv po svemu oko sebe, dok bi jurišali besciljno unaokolo?

„Lutko, priznaj... Pun ti ih je. Meni možeš reći.“ Nasmiješio se Ruben i izbacio svoje začudno bijele zube.

Suzbijala je poplavu riječi koja je divljala u njoj. Znala je da ne smije reći ništa. Svaka riječ obila bi joj se o glavu. Ruben će i tako uskoro otići, a ona ne smije stvoriti vrtlog nemira. Zato je samo nemoćno uzdahnula.

„Što maštaš? Priznaj.“ Ustrajao je. Nešto je bilo u njegovom pogledu. Nešto što je otkrivalo da je i on jednom bio nevino dijete i to ju je razoružalo. Ogoljela je svoje slabosti i pogledala ga, potom brzo skrenula pogled. Te crne mračne oči bile su poput ponora i nije mogla toliko dugo gledati u njih.

„Bilo bi lijepo kad bi došla neka pošast i sve ih pokosila jednog za drugim. Bez tih povlaštenih, korumpiranih invalida svijet bi napokon bio ugodan za život.“ Promrmljala je sebi u bradu poput mantre.

Ruben je stavio svoj dlan na njezin. Poželjela se otrgnuti tom dodiru. Nije mogla. Neka snažna sila držala ih je čvrsto priljubljenima. Poželjela je praviti se ludom, kao da trenutak prije nije rekla ništa. Zatim mu se htjela ispričati za tako agresivnu izjavu. Nije ni primijetila kako joj briše suzu koja se od silnih emocija koje su je proždirale krenula izdajnički spuštati njezinim obrazom.

„Trebalo bi tako. Bit će.“ Kimao je glavom i gledao u daljinu. Duboko u ponoru svoje utrobe osjetila je kao da je tako nešto moguće. Zvuk mobitela vratio ju je u stvarnost i sav onaj procjep mogućnosti koji se naglo pojavio u njoj, jednakom je brzinom nestao.

Zaustavili su se pedesetak metara od nove zgrade doma za nezbrinutu djecu. Policajac nije htio propustiti Nolino vozilo, iako je pokazala iskaznicu kojom potvrđuje rad za kabinet Ministra. Ruben je bio nervozan i ljut. Dobacio je nešto policajcu. Sreća pa su prozori bili zatvoreni, jer je radila klima. Unatoč tome shvatio da je Ruben rekao nešto neprijateljsko, pa ih je krenuo zaustaviti. Nola mu je samo ljubazno mahnula i prošla pokraj njega k parkingu. Tiho mu se ispričala na izlasku iz auta. Produžili su prema povorci novinara koji su čekali pobjedonosno Klokotalićevo obraćanje javnosti, ali on je kasnio. Iako je stigao puno prije njih, nije izlazio iz zgrade.

„Ja sam savjetnica Ministra Klokotalića. Pustite me. I njega. On je samnom.“ Povukla je za ruku Rubena, koji joj je pomilovao zapešće. Nije mogla vjerovati da se događa nešto tako posve bizarno i neprimjereno. Misli joj je odvrtila neposlušna desna štikla, koja se izvrtala.

„Odlično, uspjela sam stući dva para u tjedan dana.“ Nabrijavala je samu sebe iznutra. Nosila je nelagodu na sebi poput previše tijesno odijelo. Svakim korakom sve ju je više stiskalo to breme.

„Lutko, cipela ti je smiješna. Daj da ti kupim nove.“ Rekao je mali Ruben uobičajeno neprimjereno.

„Nisi li ti odličan učenik i pristojan dečko? Zašto mi se onda tako obraćaš?“ Krenula je u kontranapad.

„Kako?“ Pitao je on. Okrenula je glavu i zagledala se u njegove staklene tamne oči. On uistinu nije mislio ništa loše. Takvi komentari činili su mu se nešto posve razumno. Samo se nasmiješila i odmahнула glavom. Nije imalo smisla odupirati se.

„Gdje si dosad?! Posjedni ga ovdje!“ Obrecnuo se Klokotalić na nju već s vrata.

„Ne pričaj tako s njom.“ Odvrati mu Ruben, a Ministrov pogled se zapali od bijesa i šoka. Zaleti se i krene prema njemu kao da će ga pljusnuti, ali Nola se prepriječi između njih dvojice i ovaj se zaustavi.

„Šefe, moramo krenuti.“ Kaže kao da se sekundu prije nije dogodilo ništa izvan rasporeda.

„Ovo je Vaš govor.“ Nastavila je pružajući Ministru sve što mu je pripremila. Ruben je hodao iza nje vidno neraspoložen. Plašila se da ne kaže nešto novinarima o onome što se dogodilo maloprije. Onome što se zamalo dogodilo. Novinari bi rastrgali Ministarstvo kad bi znali koliko Ministar prezire manjine.

Prijezirno je odgurnuo njezin govor i nastavio se strjelovito spuštati stubama. Išla je za njim i zamalo pala, ali se u posljednji tren uspjela uhvatiti za rukohvat. Grašci znoja slijevali su joj se niz leđa u strahu što li je Ministar naumio sada. Tek kada je sišla dolje pred govornicu i povukla se na svoje označeno mjesto, shvatila je da je došlo puno više uzvanika negoli je planirala i pozvala. Mislila je da sama radi na tome događanju, ali ovo ju je zbunilo. Bio je tu i izaslanik Ministarstva branitelja, što nije imalo nikakvog smisla. S druge strane, nije bilo nikoga iz Ministarstva kulture, kao ni Ministarstva rada i mirovinskog sustava. Oni su bili važni dionici ovog projekta i bilo je čudno što nisu bili na otvaranju novog doma za nezbrinutu djecu. Kralježnicom joj se počela uspinjati panika. Nije se mogla otresti osjećaja kako će se ubrzo dogoditi nešto jako loše.

Pogledavala je oko sebe. Ruben je bio na mjestu, Ministar za govornicom, a novinari su na njegov znak počeli plesati. Diskretno mu je krenula još jednom ugurati pripremljeni govor pod ruku, ali prijezirno ga je srušio s govornice na tlo. Kako nije bila u poziciji saginjati se i na koljenima skupljati papire koje je porazbacao, morala se samo suzdržavati da ne počne plakati. Klimava cipele nije joj se dala pomicati s lakoćom, a minica, koju je Klokotalić posebno naglasio da mora obući ako misli zadržati posao, na prerezu se lagano podizala na vjetru. To ju je sasvim sigurno bacalo u histeriju.

Pomišljala je da se izuje bosa i počne skupljati papire, pa što bude. Taman kad je odlučila odvažiti se, vjetar je tako snažno zapuhao, da je vinuo papire s tla u visinu i počeo ih bacati na lica i u kamere novinara. Sve je bilo izvan kontrole. Ništa se više nije moglo učiniti i to ju je posve zaustavilo. Više nije ni o čemu razmišljala, samo se nasmiješila i uperila pogled u Ministra, koji je čekao da se i posljednji papir ukloni s leće kamere, pa da napokon pozdravi sve prisutne.

Njegov govor nije nalikovao na bilo što suvislo. Ipak se lagano zahuktavao. Ministar je nadnaravnim darom govora nizao riječi, koje premda nisu imale smisla, za one koji nisu pažljivo slušali, zvučale su poput rečenica. Nitko od prisutnih, uključujući i Nolu, nije znao da je predstavnica Ministarstva rada i mirovinskog toga dana krenula na policijsku postaju umjesto na ovu svečanost. Cilj joj je bio prijaviti Ministra Klokotalića, koji joj je prijetio preko telefona, nakon što ju je večer prije maltretirao vrebajući pred vratima njezina stana. Naime na jednom domjenku zahvalila mu se što joj je donio čašu vina i to je shvatio kao siguran poziv u njezin krevet. Lupao je i zvonio dok ga njezin susjed nije polio kantom hladne vode i vrlo vjerojatno spasio je od sigurnog napada. To je bio jedan od razloga zašto je danas bio tako loše volje. Drugi je bio što ženi nije uspio ubaciti tabletu za spavanje kako bi spolno općio s njom dok je nesvijesti, pa se ujutro probudio agresivniji nego inače.

S toliko negativne energije koju je nosio u sebi, netko je morao stradati. Kad je napokon zahvalio policajcu zamijenivši ga s drugim ministrom, a zatim predstojnici novog doma uvalio popijenu čašu vode misleći da je konobarica, pozvao je patrijarha Porfirija da

blagoslovi otvorenje doma. Zagrebački je nadbiskup samo u čudu krenuo umjesto patrijarha, a patrijarh je ispalio da mu nisu rekli da je dio programa. Klokotalić se pokušao izvući da se blagoslov ne treba posebno najavljivati, ali ovaj mu je nešto opsovao kraj mikrofona koji nije trebao biti uključen. Naime, za drugim je mikrofonom trebala biti predstojnica doma, ali kako je Klokotalić mislio da je konobarica, povukao ju je za rukav dalje od govornice i mrko je pogledao. Inače bi Nola sanirala takve sitne detonacije, ali sada je previše uživala u ovom lošem igrokazu, da je ni strah od otkaza nije mogao spriječiti u tome.

„Kad završava ovaj klaun?“ Prišapnuo joj je Ruben, na što je samo spustila glavu i jedva suspregnula glasni smijeh.

Čudila se samoj sebi što su i ostali zadržali prisebnost kad je Klokotalić pozvao Rubena i predstavio ga kao „maskotu doma“ umjesto kao svoje „kumče“, što mu je bio taj tjedan. Nola je poput noja spustila glavu i utonula u ramena. Vodičica koja je imala turističku turu po centru grada sa skupinom Kineza, zastala je bez teksta razjapljenih usta. Ministrove riječi su očito pronašle put i do njezina uha, ostavljajući je zatečenu. Kinezi su skupa s njom gledali ovaj nesvakidašnji događaj i slikali, misleći da se radi o govoru predsjednika države. Toliko pompe minornim likovima nesposobne državne administracije, ne daje se ni u njihovoj zemlji, već samo predsjedniku.

Nadrealna scena samodopadnog Ministra koji drži Rubena za ruku, dok kraj njega s druge strane stoji predstojnica doma sva u suzama, vidjela se čak i na znatoj crno-bijeloj fotografiji naslovnice vodećih novina. Nola ju je odlučila izrezati i uokviriti. Nije znala zašto je željela podsjetnik na taj nezgrapni dan.

Isto je postupila i s onim člankom iz novina gdje je Ministrova brada bila prekrivena otiskom crvenog ruža kolegice Guzović.

„Kamo sad?“ Pitao je Ruben, nakon što se zaustavila pred vratima njegova doma, gdje je već stajala pomoćnica predstojnice te ustanove. Nervozno se igrao sa zatvaračem na svojoj majici, vjerojatno jer nije stigao zapaliti nijednu otkad je onaj cirkus završio. Njegovi pomno izmanikirani nokti, s premazom prozirnog laka, bili su nešto s čega je Nola jedva skidala pogled. I sama je trebala na manikuru, ali nikako nije mogla uhvatiti slobodno poslijepodne. Uvijek bi se nešto važno prepriječilo.

„Doma. Slobodan si.“ Nasmiješila mu se i uspjela od njega dobiti još veći povratni smiješak. Nije ga vidjela nasmiješenog ovih dana.

„Hoćeš sa mnom popit piće nekad?“ Nastavio je pričati kao odrasli.

„Možeš uvijek svratiti u kabinet na sok i kolač.“ Odvratila je i nakrenula glavu. Ruben joj je pružio ruku i čvrsto stisnuo njezin dlan.

„Kako cipele?“ Pitao je zafrkantski, na što je ona samo odmahнула rukom.

„Vidimo se, Slatka.“ Dobacio je i izašao.

Dok se spuštala prema uredu, uživala je u sunčanom danu. Iako je bio malo toplije od prosjeka, udahnuo je u nju nekakvu čudnu nadu. Sve dok se nije vratila natrag na posao. Tada je nada naprasno splasnula. Već s ulaza u zgradu uši joj je parao topot užurbanih koraka podanika. Bili su to oni koji su stalno šetali i povijali glave pred paradnim povlaštenicima, ali nikada ništa konkretno od posla nisu radili. Većinom zato što su se smatrali podcijenjenima, kao i ostali u tom turobnom mjestu koje jede ljudske duše i dostojanstvo. Njihova uloga bila je dirigentska. Svojim topotom određivali su ritam rada manjini koja je zapravo morala raditi, da bi opstala na plaći i ugovoru.

Kako se nadala otići na vrijeme s posla, jer je morala svratiti i do Srebrnjaka, naznaka da se nešto loše žurno sprema, nije joj nikako dobro sjela.

„Kolegij. Kolegij. Sad. Uskoro.“ Šapati su se širili aulom poput izbačenih kapljica od kihanja.

Krenula je tapeciranim stubama do trećeg kata, smirujući se disanjem. Vrata Ministrovog ureda bila su zatvorena, kao i ona koja su bila spojena s njezinim uredom. Pogled joj se zaustavio na kartici koja je bila obješena o ručicu vrata. „Sastanak“. Znala je što to znači. Ministar ima društvo. Nikakav sastanak nije u tijeku. Da je uistinu bio u pitanju sastanak, vrata bi bila širom otvorena, a Nola bi bila zapisničarka ili njegova predstavica na njemu. Odlučila je kako joj se pije kava i promptno izašla iz ureda. Pila bi bilo što samo da ne čuje zvukove koji na takvim „sastancima“ probijaju iznutra.

Šetkala je u čajnoj kuhinji i razgovarala s poslužiteljicom. Znala je zašto je Nola s njom. Inače nikada nema vremena ni za pauzu za nuždu, a kamoli kavu. Besposlena je bila samo kada je Ministar imao društvo. U početku bi joj zbog takvih stvari bilo nelagodno, ali s vremenom je oguglala na to. Naposljetku, nije ona bila ta koja se ružno ponaša, već on. Ona samo nije imala drugog izbora nego raditi za njega. U jednu ruku joj je laknulo. Barem se prestao intenzivno nabacivati njoj.

„Dolazi ovamo! Žurno!“ Zavrištao je Ministar na mobitel. Dok se javljala, bojala se što će čuti s druge strane. Ovo nije prvi puta da ju je zabunom nazvao iz džepa hlača. Ovaj puta nije se čulo sugestivno dahtanje, već iskreni bijes. Što li ga je sada uspjelo naljutiti? Dok je razmišljala o tome što je čeka, bizarni odgovori nizali su joj se u glavi i nasmijavali je.

Na posljednjoj stubi shvatila je da nije ostavila kavu u kuhinji i da je nekoliko kapljica napitka palo na njezinu suknju.

„Da, šefe.“ Rekla je s blagom ravnodušnošću. Ništa nije bilo ravnodušno u njoj, samo je znala da šef ne voli visoke tonove.

„Gdje su moje tablete?!“ Prosiktao je kad je stupila u njegov ured, isprva gledajući u pod za svaki slučaj.

„Koje tablete?“ Zbunjeno je rekla.

„One moje.“ Tu je zastao, jer trebala je znati na što misli. Brzo se sjetila.

„Aha. Pa u prvoj ili drugoj ladici, mislim.“ Oprezno je odvrtila.

„Nema ih. Samo ove.“ Zavitlao je kutiju Neofena prema njoj. Sjetila se da je došlo do promjena u razmještaju tableta nakon preposljednjeg pravog sastanka. Tada je Ministar popio tabletu za glavobolju. Budući da nije gledao što je pio, jer je bio nervozan, popio je tabletu za erektilnu disfunkciju. U sjećanje na njegovu dreku poslije sastanka i problem koji mu je tableta napravila, sjetila se u njegov radni stol staviti i tablete protiv glavobolje.

Bila su to teška dva sata dok nije mogao ustati od stola. Cijelo vrijeme držao joj je predavanje. To više nikada nije htjela ponoviti. No činilo se kako će sada dobiti predavanje zbog toga što nije ostavila njegove plave tablete na uobičajenom mjestu, pa ga je zbog loše izvedbe ljubavnica napustila i ostavila ovako bijesnog.

„Ima li kraja ovome?“ Pitala se osjećajući kako joj život ovdje propada. Maštala je što bi učinila s nešto novca i koliko bi joj slobode taj novac mogao kupiti. Nekakav lijepi egzotični odmor ili pak bijeg na more za stalno.

„Šefe, ako ste tako nezadovoljni s mojim radom, možda bih trebala dati ostavku.“ Natuknula je rizično. Ipak je bio petak, a petkom se sve činilo mogućim. Klokotalić ju je pogledao izbečenih očiju, kao da je upravo rekla nešto što mu je bilo na vrhu jezika. Potajno je priželjkivala da je nekakva viša sila izbací s ovoga nesretnog mjesta. Sama se nikako neće ohrabriti na taj potez. Baš u trenutku kad je Klokotalić ustao od stola s rukom u zraku i kažiprstom prijeteće uperenim prema Noli, zazvonio mu je telefon.

„Opet me taj bolesnik zove.“ Odgurnuo je mobitel. Nikada nije volio razgovarati s kulturnom atašeicom BiH. „Reci mu da nisam tu.“ Nastavio je s nelogičnostima, jer ga je zvala na njegov osobni mobitel, a ne fiksni telefon Ministarstva.

„Šefe, Senida je žena.“ Odvrtila je i uzela mobitel u ruke. Znala je da ovaj petak neće dobiti otkaz, iako ga je danas priželjkivala više nego inače.

3.

Sjedila je u vrtu na suncu. Nikada nije voljela sjediti na travi, ali ovog subotnjeg jutra, sve se činilo mogućim, pa i to da je nijedan živi kukcoliki organizam ne otjera s njezinog mjesta pod suncem. I samo tako, odjednom, obuzeo ju je osjećaj neopisive i duboke tuge.

Inače bi na suncu zatvorila oči i sanjarila o svemu što želi učiniti ili postati jednoga dana, ali danas u ovom velikom vrtu, koji je djelovao pomalo zapuštenim, nije mogla pokrenuti nijedno maštanje. Kao da je sve maštanje bilo predugo sputano i sada više ništa nije dovoljno da ga pokrene. Um je odustao. Je li moguće da joj nikada ništa neće biti dovoljno?

Predugo je čekala da nešto poduzme u vezi vlastitog nezadovoljstva. Bila je jedna od onih koja je cijelog svog života radila sve ispravno kako bi ugodila drugima. Tako je najmanje ugodila sebi. Koliko god je željela nadoknaditi propušteno vrijeme nepotrebne dobrote, ova tuga koja joj se prikrala, govorila joj je da je prekasno. Tuga nikada ne laže.

Uspinjala se njezinim tijelom poput onih gorućih mrava, koji zapale stazu kojom idu. Osjećala je kao da je uronjena u kiselinu koja ju cijelu nagriza. Uskoro neće biti prepoznatljiva ni samoj sebi. Odjednom ju je obuzela potreba za zloćom. Željela je biti besramno loša. Toliko loša, da sve ono čega se cijeli život klonila, napokon isproba. Da vidi jesu li sve one priče i plašenja bila istina.

Tek onda bi napokon donijela jednu odluku za sebe, ne uzimajući u obzir što je ispravno i kojom svojom odlukom neće razočarati druge. Tog sunčanog dana, ležeći na ležaljci i upijajući zrake sunca tako nevino i naivno, znala je da smrt nije dovoljna.

Ostala je posve sama i to ju nije plašilo. Osjećaj beznađa i nemoći koji takve spoznaje donose, izostao je. Samo je znala da ništa nije dovoljno, niti može nadoknaditi propušteno vrijeme, a to je boljelo.

Auti su prolazili njezinom ulicom. Mogla ih je vidjeti iz stražnjeg dijela vrta. Pitala se čekaju li i oni da se nešto dogodi, pa da napokon počnu živjeti. U moru poznanstava i prijateljstava, ovo je bila jedina stvar koju nije mogla ni s kime podijeliti. Kao predivna kuća koja savršeno uređena stoji i nitko je ne vidi, je nikoga ne možeš pozvati unutra. Samo, ovo žaljenje koje je nastalo iz čekanja, nije bilo nimalo lijepo. Bilo je teško i nepodnošljivo. Poput teškog cimera u ćeliji. Više se neće dati u takva razmišljanja.

Natočila si je čašu vina i otpila gutljaj. Irene je zvala na nekakvo druženje večeras. Prije dva tjedna, Nola je pristala otići na spoj. Do maloprije je bila sigurna kako se nitko neće pojaviti, ali morala se pokrenuti i nešto promijeniti.

Irenina druženja bila su predvidljiva. Svratit će do nje poslije spoja. Nola nikada nije dobro podnosila previše pića, a Irene je voljela polagano pijuckati do kasno u noć, pa tek onda izaći u klub. Ponovno je pogledala profil muškarca s kojim se trebala naći. Nije joj se pretjerano sviđao, ali nadala se kako možda samo nije fotogeničan. Mnogi izgledaju simpatičnije uživo.

Provezla se nekoliko puta pokraj kafića gdje se trebala sastati s Josipom. Nijednom se nije zaustavila. Svaki puta bi nastavila voziti. Nije se osjećala dovoljno hrabrom za to. Još jedan stranac kojega bi trebala htjeti upoznati. Možda bi je nešto pitao i o njezinom životu, ali što se tu ima reći? Oči bi im sijevale kad bi rekla gdje radi, ali malo tko od njih bi slušao dalje. Nitko joj ne bi povjerovao da na takvom poslu čovjek može trpjeti i biti beskrajno nesretan. Jedno vrijeme mislila je kako je to tek pitanje karaktera. Netko je sebičan i može sagledati samo svoju perspektivu, a netko suosjećajan mogao bi je i saslušati. Takvoga još uvijek nije pronašla ili on nije pronašao nju. Gledala je toliko svojih sadašnjih i bivših prijateljica kako ipak naposljetku pronalaze nekoga, samo je ona i dalje bila sama.

Napokon je pronašla parking i ugasila auto. Nije se još mogla prisiliti na izlazak iz auta. Josip joj je pokucao na prozor i prenuo je iz neodlučnosti. Primijetio ju je dok je išao prema kafiću. Nasmiješila se i ugrizla za jezik. Htjela je iskočiti iz vlastite kože zbog neopreznosti. Trebala je stati ulicu dalje. Ovo je bio tako glup potez.

„Hej.“ Nasmiješila se i mahnula mu. On joj je pružio ruku i nekako je mlačno stisnuo. Nije voljela rukovanje. Većini ljudi nije htjela stajati previše blizu, a ovaj tako uvriježeni bliski fizički kontakt dovođio ju je do ludila. Nije željela dirati strance toliko često u danu. Josipa je vidjela svega dvaput. Već se bojala što će biti ako je pokuša poljubiti na kraju spoja.

„Kako si? Nisi se valjda predomisli?“ Pitao je nesigurno. Njegova crvena kosa isticala je pjegice na nosu. Činio se simpatičan i topao kad ga je upoznala.

„Nisam. Drago mi je što me pronašao.“ Krenuli su u smjeru kafića. Otvorio je vrata i ušao prije nje. Vidio je nekog znanca u daljini. Otišao je javiti mu se. Nola je mislila kako će se ubrzo vratiti, ali stajala je kraj ulaza nekoliko minuta i nije se vraćao. Sjela je za prvi slobodni stol. Konobara je zamolila da se vrati kasnije, na što je ovaj preokrenuo očima.

Konobar ju je obilazio i posluživao stolove do njezinoga, dok je Josip i dalje stajao kraj svoga poznanika. Činilo se kako priča neće tako skoro završiti. Pitala se treba li otići. Kajala se što je parkirala auto. Nakon četvrtog kruga oko kafića, trebala je nastaviti voziti i ne vraćati se. Nije htjela skidati baloner. Samo se čvršće primila za torbicu i počela je nelagodno stiskati. Petnaestak i više minuta nakon toga, još uvijek je stajao tamo i djelovalo kao da se nema namjeru vratiti k njoj. Nije znala treba li gledati u njega ili se praviti luda i naručiti kavu. U jednom trenutku je odlučila presjeći nelagodu i otići. Prislonila je mobitel na uho i krenula prema izlazu.

Kad je stigla do auta, brzo ga je otključala i sjela unutra. U tom trenutku, Josip je izašao van i slijegao ramenima. Spustila je prozor i samo kratko rekla kako hitno mora ići i da će se javiti drugom prilikom. On se namrštena lica vratio natrag. Bila je ljuta na sebe što se uopće pokušavala objasniti. Nakon toliko godina izlaženja, još uvijek se ima potrebu pravdati pred tuđom nekulturom. Poželjela mu je napisati stvarni razlog svoga odlaska, ali kad je krenula tipkati, odustala je. To bi na kraju sigurno ispalo još gore za nju.

Vratila se na trag na Srebrnjak. Svaki puta kad bi parkirala pred tom kućom, činila joj se još ljepšom nego prije. Kako to da ipak ne želi živjeti u njoj?

„Kako je prošlo?“ Pitala je Irene dok su se spremale za večeru. Nola je samo preokrenula očima i stavila ju na zvučnik svoga mobitela.

„Nikako. Zapričao se na ulazu s nekim poznanikom i ostavio me da sjedim sama. I to još prije negoli smo naručili. Nakon skoro pola sata samovanja, ispratila sam se i odvezla doma.“ Odvratila je.

„Zašto? Pa trebala si me nazvati, pa bi pričale dok se ne vrati.“ Odbrusila je ova.

„Zašto? On je ispao nekulturan, ne ja.“

„Prebrzo reagiraš. Trebala si mu dati priliku.“ Otrfnula je Irene.

„A ti presporo. Na nepristojnost imam nultu toleranciju.“ Rekla je i ponosno nastavila uvijati trepavice.

„Reći ću mu da si neuračunljiva jer ti je umrla majka.“

„Molim?! Mene ćeš kriviti! Ako to napraviš, slobodno me nemoj više nazvati. Osim toga, zašto bi mu ti išta govorila. Nisi ti moja glasnogovornica.“ Nastavila se Nola prepucavati. I tako je znala da će Irene reći glupost koju je naumila i da je ništa ne može odvratiti od toga. Navikla je biti otirač. Za drugo, čini se, ne zna. Sjeti se kako se prije više od pola godine Irene ispričavala u njezino ime. Sjedile su u kafiću. Nečije dijete se stvorilo kraj njihovog stola i uzelo Nolinu torbu. Dječak je počeo tražiti nešto po njezinoj torbi i bacati stvari van. Stalno je vikao: „Daj mi čokoladu!!!“ Nola je tada istrgnula torbu iz njegovih ručica i rekla mu kako se tako ne može ponašati. Potom je došao djetetov otac. Poručila mu je kako ima neodgojeno dijete. Irene se ispričavala u Nolino ime, a Nola se jedva suzdržala da ne pljusne i nju i dijete jednim potezom. Zbog takvih i sličnih gluposti ponekad je razmišljala o tome da prekine njihovo prijateljstvo, ali bilo joj je žao. Pitala se koliko je ljudi na ovome svijetu zarobljeno u prijateljstvima iz sažaljenja. A tek u vezama i brakovima.

„Bit će na večeri s nama. Nisam li ti rekla?“ Kaže Irene, na što sve u Noli podivlja. Taj bi joj podatak bio puno korisniji prije nego li se pojavila na spoju.

„Nisi!“ Samo se otrešla na Irenu i prekinula poziv. Promatrala je svoje oči u zrcalu. Zamišljala je da su Irenine i pokušala im je objasniti da ne treba popuštati ljudima koji to ne zaslužuju. Nije mogla shvatiti. Kako objasniti nekome da je svijet satkan od tolikih nezamislivih gluposti? Svijet je prepun lažnih ljudi, vijesti, poslova... Lažan je i naš sustav vrijednosti. Sve predodžbe koje imamo, krive su i nametnute su nam, sustavno, obiteljski. Zbog svega toga i sami postajemo lažni i život nam je laž. Ni sama nije znala koje laži i dalje živi, ali je bila sigurna istrijebiti svaku od njih. Ništa u vezi njezina života više neće biti laž. Počet će govoriti istinu svugdje, čak i na poslu.

„Halo. Zovem u vezi onih knjiga.“ Rekao je glas s druge strane. Bio je to onaj ljubazni čovjek od poslijepodne.

„Da, sjećam se. Recite.“ Odvratila je. Htio je kupiti cijelu zbirku majčinih ljubavnih romana. Nikada ih nije čitala, samo ih je gomilala. Nola se oduvijek htjela riješiti tog stupa srama iz kuće. Kad na police gomilaš ljubavne romane, svima pokazuješ čega ti u životu nedostaje. Ta strana njezine pokojne majke nikako joj nije bila jasna. Žena koja je bila gruba u razgovoru i nikada nije pokazivala fizičku nježnost, gomilala je romantične i nježne priče na policama. Nekad bi pogledala na taj zid srama, još dok je još živjela tamo i govorila samoj sebi kako mozak njezine majke nije u stanju razumjeti ništa drugo osim naivnih i glupavih priča romantičnih romana. Život nije ljubavni roman. U to je bila apsolutno sigurna. Stoga vlastiti um i srce ne bi trebalo kvariti tim glupostima.

Kad je napokon zaključila posao s tim ljubaznim čovjekom, pitala se što li će on s tolikim blesavim romanima. Sreća pa se nije mogla dugo zadržati na tom razmišljanju, jer trebalo se odlučiti što će s neugodnom situacijom koja ju čeka na večeri. Možda bi mogla ignorirati Josipa. I tako si više nemaju što reći.

„Ne znaš se postaviti. Zato i jesi sama. Ne zanima te ništa što sav normalan svijet zanima.“ Govorila bi joj majka svaki puta kad bi pokrenuli tu bolnu temu ljubavi. Možda je imala pravo, ali Nola je smatrala taj ton neprijateljskim. Oduvijek je čeznula za majkom koja bi uvijek hvalila svoje dijete, štogod ono napravilo. Svjesna da je to sada gotovo, nije mogla žaliti za nečim što nije imala.

Od bijesa poželjela je razbiti nešto što je njezinoj majci puno značilo, ali i tu se pobrinula da ju zakine. Nikada se nije vezala ni uz što materijalno i sad, kada ima idealnu priliku da joj napakosti, nije mogla ni to. Da je barem imala nekakav omiljeni set kristalnih čaša, koji je željela ostaviti njoj, s užitkom bi ga razbila u tisuće komadića. Pitala se je li je majka tako dobro poznavala, da je mogla predvidjeti njezine korake.

Dok se pogledavala u zrcalu u hodniku, osjetila se opet kao ona mala nesigurnica u srednjoj školi. Taj osjećaj joj se nije svidio, osobito zato što je cijelo vrijeme boravka u kući osjećala

nekakvu čudnu prisutnost. Hladna struja koja je podsjećala da želi biti primijećena. Nola se borila s njom u mislima. Željela je biti u središtu pozornosti, a ne odavati priznanje drugima.

Obula je smaragdno zelene salonke i crnu haljinu s otvorima na bokovima. Kose visoko povezane u konjski rep s pletenicom koja je sezala sve do stražnjice, ušla je u auto. Kosa joj je bila toliko visoko da je na trenutke u vožnji morala spustiti glavu kako ne bi udarala njom u strop auta.

Večeras u gradu nije bilo gužve. Kao da su svi odlučili prespavati i odmoriti. Već se pribojavala kako će večer biti dosadna. Najviše je voljela onaj slatki osjećaj iščekivanja prije nalaska s društvom i dogovora gdje će ići poslije večere. Samo ovoga puta će ostati u restoranu. Bio je to novi restoran u gradu, za koji se govorkalo da se poslije ponoći pretvara u noćni klub. Iako je grad bio napola pust, parking je i dalje bio nemoguća misija. Udarila je naplatkom o betonski rubnik dok je lovila kut pod kojim će uparkirati na tijesno mjesto ulicu dalje od restorana.

Već pred ulazom stajale su dvije hostese koje su provjeravale popis. Premda su je takve stvari živcirale, za prepunjeni Zagreb to nije bilo ništa neobično. U takvim trenucima uvijek bi se osjećala kao da je na testu. Da mora čuti presudu je li pala ili prolazi dalje.

„Šestić.“ Rekla je Irenino prezime i jedna hostesa uputila ih je do većeg stola s gotovo petero ljudi. Nije moguće da su stigli svi osim nje. Josipa srećom nije bilo. Sjela je pokraj Irene i krenula se pozdravljati kimanjem sa svima. To je bio njezin način da izbjegne tako mrsko rukovanje. Već su bili naručili predjelo. Robert i njegov novi dečko, Katarina i odnedavno sama Marina, sjedili su tim redom do Irene. Nola je sjedila između nje i Roberta. Pokraj Katarine je bilo prazno mjesto. Josip će ipak doći. Nije ni izgovorila u mislima tu rečenicu, kad je dva stola dalje uočila plavušu kose do ramena u uskoj plavoj haljini kako se približava s Josipom. Šapnuo je usput nešto konobaru i on se kroz nekoliko trenutaka stvorio s još jednom stolicom. Htio ju je ugurati između Nole i Irene, ali je Nola glatko odmahнула rukom. Konobar je na to preokrenuo očima. Bilo je to nešto na što je naviknula danas.

„Sanja, drago mi je.“ Rukovala se redom Josipova pratnja sa svima. Nola joj je mahnula s pristojne udaljenosti i razmišljala kako da se izvuče s večere.

Razgovori su bili zabavni, ali ne dovoljno da zaboravi na to kako se poniženo osjeća zbog svega što joj se dogodilo danas. Situaciju je dodatno pokvario Josip, koji je došao popričati s Irenom i lijevom rukom prešao preko Noline stražnjice dok je sjedao između njih. Poželjela mu je kroz zube reći da je više nikada nije dirnuo, ali to bi izgledalo još gore. Mrzila je i njega i sebe zbog toga.

„Žao mi je zbog tvoje mame.“ Okrenuo se iznenada i šapnuo., na što je Nola mrko pogledala prema Ireni. Iznervirana, otišla je prema šanku naručiti koktel i popiti ga tamo. Ireni je rekla kako ide na toalet. Irena je htjela poći s njom, ali Nola je rekla da to nije potrebno.

Sjedila je za šankom sama, okružena praznim barskim stolicama. Barmen joj je poslužio Martini s ekstra dozom gina i bez maslina. Otpila je veliki gutljaj i poigravala se s rubom čaše. Nije htjela suosjećanje, sažaljenje ili prazne razgovore. Loše spojeve. Htjela je neki stvarni i iskreni osjećaj, koji nešto znači. Osjetila je suze kako naviru. Slijedile su jedna drugu i odbijale stati. Tako nije bilo ni na majčinom sprovodu. Barmen je diskretno odložio još jedan Martini na stol. To ju je nagnalo da i posljednji gutljaj onog prethodnog bude velik kao i prvi.

„Jesi li dobro?“ Upitao je tiho barmen. Njegove plave oči gledale su s iskrenom znatiželjom u nju.

„Jesam. Hvala.“ Nakrenula je glavu i nasmiješila mu se. Taj mali znak pažnje dao joj je nadu da nisu svi ljudi isti i da možda cinizam ne treba voditi sve misli u njezinoj glavi. Potom joj je ispričao šalu. Nije bila osobito smiješna, ali način na koji je ispričao bio je šarmantan i topao. Odjednom on joj se činio kao bolje društvo za nju nego ono društvo za stolom. Josipa je na večeru dovela Irene. Htjela je biti s njim, ali iz nekog razloga nisu kliknuli. I tako je ostalo to neko čudno prijateljstvo. Irene ih je pokušala spojiti. Nije joj bilo jasno zašto. Nola nikada ne bi spojila nekoga tko joj se sviđao s prijateljicom. To se jednostavno ne radi.

Barmen je imao sestru koja hoda s vlasnikom ovog restorana. Navodno će se za petnaestak minuta navući zastori i u cijelom restoranu bit će dozvoljeno pušenje. To joj nije ništa značilo. U restoranima se ionako ne bi trebao pušiti. Zatim je spomenuo plesačice. One dolaze nakon što se spuste šipke za plesanje. Sve je to saznala sjedeći ovdje s njim. Irena joj je poslala zabrinutu poruku. Odgovorila joj je da je za šankom odlučila popiti Martini i da će se uskoro vratiti gore. Dovršila je još jedan Martini i tražila treći, koji će ponijeti za stol. Barmen joj ga je poslužio sa sušenim cvijetom na rubu čaše. To joj je izmamilo osmijeh na lice. Zvao se Goran i dao joj je svoj broj telefona. Znala je da ga nikada neće nazvati. Već je prije, davno prije pokušala biti u vezi s konobarom. Nije išlo i završila je slomljenoga srca. Dugo ga je prebolijevala. Oni su sasvim drugačija stvorenja od običnih smrtnika. Puno lakše se dočekaju na noge od ostalih i jako brzo zaboravljaju.

Ustala je oprezno sa stolice i pogledala na zastore, koji su već bili navučeni. Šipke su se spuštale, a glazba je postala puno glasnija. Sve je djelovalo poput nekog burlesknog showa i nije joj se činilo loše. Odlučila se vratiti za stol i pozdravila se s Goranom. Tada je ugledala poznate oči ispunjene sjetom, kako je promatraju. Držao je mobitel na uhu i jedva pomicao usta dok je ulazio u restoran. Otresao je kišne kapi s kožne jakne i pognuo glavu i dalje držeći oči na njoj. Izgubila je dah. To je bio onaj isti muškarac kojeg je srela onaj dan na wellnessu.

Zaglušujuća buka odjednom se pretvorila u glasne otkucaje srca, koji su izbijali svaki zvuk iz njezine glave i ostatka tijela. Promotrla ga je od glave do pete, ali je istoga trenutka zaboravila kako izgleda. Taj osjećaj. Samo je on ostavio trag na njezinom sjećanju. Mogla je osjetiti njegov nježni dah i svježi muževni miris smiraja koji se pružao metrima od njega. Zbog tog razarajućeg osjećaja u utrobi, gdje se odigravalo podrhtavanje, osjećala se tako slabom, da je zamalo ispustila čašu. Progutala je slinu teškom mukom i nastavila disati. Nije se mogla pokrenuti niti koraka. Tada je došao do nje, spustio mobitel i nasmiješio se. Ne onako kako to rade ostali muškarci. Već nekako sramežljivo, sjetno, s bolom u očima, koji joj neće spomenuti, već samo na njemu otploviti dalje, nakon što joj udijeli par riječi.

„Nola. Što ti radiš ovdje?“ Pogledao je njezinu kosu i usne, pa kažiprstom krenuo prema njezinoj ruci s čašom. Taj trenutak trajao je satima. Izgubila je pojam o vremenu. Njezina utroba je divljala. Nije znala da je moguće tako se osjećati. Ludo i nesputano. Divlje, živo. Njegov kažiprst se zaustavio i nije ju dodirnuo. Ponovno je prestala disati. Po svemu sudeći, rekla bi da ni njemu nije bilo svejedno, ali uz sve sumnje koje su se udomile u njoj, tko bi više znao.

„S društvom.“ Jedva je izgovorila i glavom pokazala u smjeru prema gore. Tad se opet nasmiješio, ali bez onog nesretnog pogleda. Osjetila se tako ponosnom na sebe. Uspjela je razveseliti ga. Rado bi palcem prešla preko njegovih usana i utisnula mu poljubac. Kimnuo je glavom kratko i krenuo prema katu. Pogledom još uvijek na njoj. Ugrizla se za usnu jako, samo da osjeti bol koja će je prenuti iz svega. Zagrizla je jače, dok nije osjetila metalni okus krvi. Tek tada se odlijepila od poda i dopustila nogama da je odvedu natrag društvu za stolom.

Sjela je do Irene sa zagonetnim smiješkom, koji joj nije promaknuo.

„Koga si srela?“ Pitala je Irene znatiželjno. Činilo se da joj razgovori grupe više nisu godili, a i Josip je napokon otišao sjesti natrag do Sanje.

„Nikoga.“ Pognula je glavu. Vidjela ga je dva stola dalje u mračnijem dijelu kako razgovara s dvojicom. Njegova blizina uzrokovala je drhtaje i trnce koji su joj preuzimali cijelo tijelo. Nije pamtila kada se posljednji put tako osjećala.

Iskušenje. To je bio taj osjećaj. Iskušenje je moćan neprijatelj. U njemu navalimo svom snagom i radimo upravo ono što ne treba. Morala mu je odoljeti.

„Nešto se sprema.“ Rekao je Robert s podsmjehom. „Doveli ste me u ovaj razvratni bar, koji se samo zove restoran. Sve je, samo ne to. Pogledaj tko je tu.“ Nastavio je s uzbuđenjem u očima.

„Tko?“ Pitala je Nola iščekujući sočni trač. Robert je uvijek imao najbolje tračeve.

„Sven i Šaletova ekipa.“ Rekao je tiho kroz zube, kao da bi mogao imati problema zbog prokazivanja.

„Gdje?“ Pitala je Irene, kao da je znala o kome se radi.

„Tamo, dva stola dalje od našega. Onaj u kožnoj jakni i Šale u odijelu, s dvojicom čelavaca.“ Brzo je izgovorio s nestrpljenjem.

U smjeru u kojem su oboje gledali, sjedio je njezin misteriozni muškarac i prelazio je dlanom po svojoj kosi, kao da nešto kalkulira. Srce joj je počelo luđački kucati. „Sven.“ Izgovorila je u mislima, svjesna da ga mora prekrižiti.

Kako je vrijeme prolazilo, nije mogla prestati razmišljati o njemu. Bilo je potrebno skupiti svu snagu u sebi i oduprijeti se porivu da gleda u njegovom smjeru. Nadala se kako će barem proći pokraj nje i pogledati je. Nije joj više smetalo ni što je Irene rekla Josipu za njezinu mamu, niti što je cijela večer prošla relativno nezanimljivo. Sve se promijenilo. Atmosfera u klubu je bila mračnija i erotična. Uz prigušena svjetla sve je izgledalo kao u snu. Možda i zato što je i sama lebdjela u nekom polusvijetu.

„Idemo malo na zrak. Hoćeš s nama?“ Pitala je Katarina.

„Ali smije se pušiti i ovdje.“ Odvratila je Nola.

„Znam, ali hoću se malo maknuti van.“ Rekla je i brzo uzela jaknu u ruku.

Nola je znala da se Katarina tako ponaša, jer je opet htjela razgovarati o svom bivšem mužu i problemima koje joj pravi. Nikada nisu imali djece, ali nikako se nije mogla u miru rastati od njega. Inzistirao je na mirenju, nakon što joj je bračni život pretvorio u pakao. Njegova spontana priroda odvela ih je u dugove, a njega na vječni boravak na Zavodu za zapošljavanje. Imao je psihičkih problema, što je Katarina prekasno shvatila. Kad joj je napokon postalo jasno, nije htjela imati djecu, što je njega dovodilo do ludila. Na sve načine pokušavao ju je i na taj način vezati za sebe, a ona je kradom pila tablete protiv začeca. Sada ju tjera na pomirenje i sabotira svaki njezin pokušaj započinjanja nove veze.

Dok su stajali vani na hladnom sjevercu, Katarina im je pričala kako je s posljednjim muškarcem s kojim izlazi već neko vrijeme bila pred vratima stana, kad je ugledala bivšeg muža. Vrebao je kraj vrata i pokušao se sukobiti s njom i njezinim dečkom. Ta i mnoge druge ružne priče koje je i sama doživjela, bile su jedan od razloga zbog kojih je Nola bila gotovo sigurna da ma kojeg od muškaraca izabrala, neće donijeti dobru odluku. Činilo se kao da svi imaju podvojenju ličnost. Isprva bi se trudili, bili obazrivi. Pamtili su svaki detalj koji bi im rekla o sebi i planirali zajedno s njom budućnost. Kasnije, kada bi si napokon dopustila osjetiti nešto za njih, postali bi polarna suprotnost svega toga i pokrenuli svoj program zlostavljanja.

Barem u vezi se možeš maknuti. Ako si nisi dopustio prepustiti se previše i otišao predaleko. Osjećaji uvijek moraju biti na kratkoj uzici.

„Onda me zvao u dva ujutro i vrištao da mu se auto zapalio. Vraćao se s izlaska s društvom kad mu se počelo dimiti ispod haube auta. Kako inače vozi na plin, bojao se da bi auto mogao eksplodirati, pa su brzo izašli iz auta i sakrili se u grmlju niže niz ulicu i promatrali. Kad je auto počeo kliziti niz ulicu, trčali su da ga zaustave. Ne znam što sam ja trebala napraviti.“ Pričala je Katarina događaje od prošlog tjedna s njezinim bivšim.

„Možda je htio da ga pozoveš na kavu i razgovor, da se ima kome jadati. Znaš da su u njegovoj obitelji svi retardirani.“ Nadovezala se Irene.

„Prije negoli smo završili razgovor, pitao me da dignem kredit na svoje ime i pomognem mu s kupnjom novoga auta. Zato je zvao. Nisu svi retardirani, nego su navikli iskorištavati sve oko sebe. Kako sam ja mogla znati da je muška sponzoruša? Htjela sam normalan brak i obitelj, a sve mi se obilo o glavu.“ Nastavila je Katarina.

Irene joj nije htjela priznati kako je mogla predvidjeti tu katastrofu. Pola grada bruhalo je o tome da posuđuje novce od koga god stigne i nema nijednog prijatelja. Nola se sjetila one Katarinine priče da, kad je upoznala njegovog navodno najboljeg prijatelja, pitao ju je što ona radi s njim. Kasnije je saznala da mu to i nije prijatelj, već netko kome je platio da mu riješi ispite na faksu. Uistinu nije imao prijatelja. Zato je imao puno prijateljica s kojima je izlazio i koje su mu plaćale sve od pića, pa do računa za režije. Jedna od njih mu je naposljetku platila i novi auto. Prodala je vlastiti auto, koji je kupila na kredit, kako bi njemu dala novce za njegov auto. Kasnije je ostala s kreditom nad glavom i završila na lijekovima za smirenje preko recepta. To su bili jedini koje si je mogla priuštiti.

Svi su znali kakav je Mario. Pametne su ga obilazile. Misli joj nisu dale mira. Pitala se zna li cijeli grad za Svena. Po Robertovoj reakciji, dalo bi se zaključiti da je tako, ali crv znatiželje jeo ju je i dalje. Imala je previše snažnu želju spomenuti ga u razgovoru i vidjeti reakciju. Možda bi netko znao i nešto konkretnije. Brzo se prekorila. Zašto joj je uopće stalo do tog potencijalno opasnog stranca?

U trenutku kad je razmišljala o odgovoru na to pitanje, zaštitar je otvorio vrata restorana, a kroz njih su na ulicu izašli visoki prosijedi menadžer jednog od poznatijih zagrebačkih hotela i poznate zeleno-plave tužne oči. Zamrznula se kad je prošao pokraj nje. Osjetila se previše izloženom, jer je upravo razmišljala o njemu. Dok je prolazio između njezinih prijateljica i okrznuo je pogledom, udijelio joj je diskretni smiješak. To ju je naljutilo. Kao da je želio sakriti od svih da ju poznaje. Zar se sramio toga? Namrštila se, jer mu je instinktivno bila uzvratila smiješak kad su im se pogledi sreli i zaključali. On je prvi pognuo glavu i skrenuo očima dalje. To je to, izbrisat će ga isti tren.

Postoje muškarci koji imaju magnetsku privlačnost. Vjerojatno su posebna vrsta u muškome svijetu. Tješila se kako će on takvu privlačnost, koju ona gaji za njega, vrlo vjerojatno osjetiti već s idućom na koju naiđe. Na mokrom asfaltu gledala je odsjaj uličnih svjetiljki, dok se u njoj množilo nezadovoljstvo. Ovaj grad donio joj je toliko lijepih trenutaka, ali jednako toliko i onih da ti zagorčaju život do groba.

Vratila se unutra prije svih i sjela natrag na svoje mjesto. U prolazu joj je mahnulo Goran i nasmiješila mu se. Barem su konobari uvijek pouzdani. Zna se što se od njih može očekivati u svakom trenutku.

„Jesmo li spremni za dalje?“ Pitao je Robert, ali Josip i Sanja su već bili previše zauzeti jedno drugim. Otišli su u nepoznatome smjeru, ne plativši svoj dio računa večere i pića.

„Može. Ja sam za.“ Brzo je odgovorila Nola, dok je ubacivala svoj dio novca u košuljicu s računom.

„Operetta ili Cirkus?“ Pitao je brzo. Tamo ih neće čekati ništa normalno od glazbe, ali Robert je volio narodno. Premda joj je to inače smetalo, htjela je ne osjećati ništa i pristala bi na sve, samo da se makne iz ovog restorana.

Katarina i Irena nisu bile za tu opciju. Naručile su još jednu litru pjenušca i krenule ulijevati svima pomalo. Robert je vrlo brzo zaboravio na svoju ideju i prepustio se. Glazba je postala bučnija, a plesačice su krenule sa šipki prema prolazima, izvodeći istu koreografiju. Svi su stolovi postali živahniji, a Nola je postala sjetna i zanesena u vlastitim mislima. Pomjerala je tijelo nježno i lagano u ritmu basova s čašom u rukama.

U idućih sat vremena stvari su se daleko više zamutile. Vid joj je postao nepouzdaniji, a pokreti usporeniji. Kao i svima oko nje. Svjetla su se mijenjala i djelovala poput okidača za njihovo kretanje. Irena je vidjela nekoga tko joj se svidio i pokušavala na daljinu ispregovarati njegov dolazak za njihov stol. To nije išlo po planu. Prišao im je tek njegov prijatelj. Nola se nije suzdržavala, pa je kao iz topa izvalila: „A gdje je ona kukavica od tvog prijatelja?“

Na to je Ireni postalo neugodno i ispričala mu se. Nola je mrzila kad se Irene ispričavala u njezino ime. Preokrenula je očima i ustala od stola. Glazba je, čini se, postala još glasnija. To joj je odgovaralo, jer nije više mogla kontrolirati riječi koje su prelazile preko njezina jezika. Muškarci su jedva podnosili njezine komentare i u trijeznom stanju. Sada im nikako neće biti poželjna. Pomirena s prisilnom šutnjom, nastavila je plesati. Pogledala je u zabranjenom smjeru. Još uvijek je bio tamo. Gledao je pravo u nju. Ozbiljna lica i spuštene brade. Kao da ga je uhvatila u zabranjenoj radnji. Nasmiješila se i odmahнула glavom, potom skrenula pogled. Sjela je u separe gdje je maloprije bilo cijelo društvo rasplesanih menadžera. Vjerojatno su otišli nešto šmrknuti u wc. Ako se vrate, obećala je samoj sebi kako neće

previše govoriti, već samo sjediti ili plesati s jednim od njih. Nisu joj se osobito svidjeli. Možda i bi, da joj misli nije zaposjela jedina osoba koja to nije smjela.

„Zašto si ti ovdje?“ Pitao je Sven. Sve u njoj se sledilo. Pitala se je li ju promatrao dovoljno dugo da je mogao shvatiti što misli o njemu.

Uvalio se u separe kao da se želi skriti od pogleda ostalih i svjetala koja su šarala prostorijom.

„Zašto si ti ovdje? Odakle ti takva neuljudna pitanja?“ Odbrusila je.

„Nisi mi tip žene za ovaj klub. Zato pitam.“ Rekao je i dalje ne uspostavljajući kontakt očima. Sada, kada joj je bio blizu, izbjegavao je pogledati ju u oči.

„Do prije nekoliko sati ovo je bio restoran. Ovakvu atmosferu nisam očekivala. Otkad smo mi na „ti“? Vratila je previše odvažno, kao da mu je nadređena. Na to se prignuo prema naprijed. Osjetila je potisak zraka koje je njegovo tijelo izazvalo. Sjedio je pokraj nje i nije se mogla pomjeriti niti da joj život ovisi o tome. Sve oko nje pretvorilo se u gustu maglu, a tijela izgubila svoje crte lica. Sven je okrenuo glavu prema njoj i ozbiljnog lica zagledao se u njezino.

„Oprostite. Poželio sam da budemo na „ti“.“ Izjavio je tako nevino, da ju je zatekao. Progutala je slinu toliko teško da je osjećala kako joj dere grlo i zadrhtala. Osjetila je kako se sve oko nje okreće i povlači ju u nepoznatom smjeru vrtloga. A zatim se sve zaustavilo.

„Prvo biste trebali biti muškarac i predstaviti se.“ Na što je spustio glavu vidno posramljen.

„Sven. Drago mi je, Nola.“ Rekao je i dalje ruku spuštenih na koljenima.

„Rekao bi da ne voliš rukovanje, ali ipak ću ti pružiti ruku.“ Nastavio je i sporim pokretom pružio dlan. Nola je, i dalje zaključanog pogleda s njegovim, prihvatila njegov dlan. Bojala se kako će biti premlakog stiska, ali nije. Bio je suh, topao i taman dovoljno čvrst da ne boli, već ulijeva sigurnost. Palcem ju je diskretno pomilovao i pokušao zadržati njezin dlan u svome. To joj je godilo. Izmijenili su nekoliko otkucaja srca preko kože i povukli se svatko na svoju stranu. Naslonjeni na naslon separea, oboje su gledali neko vrijeme u daljinu.

„Zašto misliš da ne volim rukovanje?“

„Izbjegavala si pružiti ruku svakome tko je pristupio vašem stolu.“ Priznao je.

„Nećeš mi reći prezime?“ Pitala je i dalje ne gledajući u njega.

„Moje prezime stvarno nije važno. Bila si okružena puno boljim prezimenima od moga. Nola, obećaj mi da nećeš više dolaziti ovdje.“ Nastavio je uporno s tom temom. Okrenula se i pogledala ga. On je učinio isto, ozbiljna lica.

„Možda sad baš u inat hoću.“ Namignula je i nasmiješila se koketno. Nije si mogla pomoći. Zatim je ponovno izgubila dah kada se okrenuo prema njoj i približio se.

„Ozbiljan sam.“ Nadigne obje obrve i očekuje obećanje. Kožna jakna se nadigne nad ramenima, a njegove hlače, napete na njegovim mišićavim nogama, zategnu se još više.

„Misliš da nisam dovoljno dobra za ova mračna i otmjena mjesta? Ili dovoljno važna?“ Nasmiješi se i kažiprstom mu polako krene prelaziti od brade pa preko vrata. Koža mu se naježi, a Adamova jabučica zadrhti. Na to mu Nola priđe bliže rastvorenih usana. Oblize usne i ugriže donju usnu kad joj Sven ne krene ususret.

„Oprosti. Pretjerala sam. Možda je to zbog ovog mjesta.“ Šalom pokuša ispraviti nelagodu koju osjeća. On je uzme za kažiprst i zaustavi je. Potom je primi za ruku i poljubi je u unutarnju stranu dlana.

„Nola, reci mi bilo što o sebi.“ Kaže masirajući nježno njezin dlan.

„Ja sam jedna jednostavna žena, koja želi novi život. U njemu ću sve drugačije. A ti Sven?“ Kaže i njegova ruka ispusti njezinu. Zagleda se negdje u daljinu. Nije mogla odgonetnuti gdje gleda. Oči mu se zamagle suzama.

„Oprosti. Jesam li rekla nešto krivo?“ Približi mi se i položi svoj dlan na njegov obraz.

„Ne. Samo nešto što i sam želim.“ Odvрати i približi joj se kao da će je poljubiti. Usne im stoje naslonjene jedne na drugu, a osjet njegovog daha na licu joj šalje trnce kroz cijelo tijelo.

„Zašto želiš pobjeći?“ Šapne mu.

„Duga je to priča. A ti?“

„Isto.“ Slegne ramenima i oboje se nasmiješe.

„Mogu li te poljubiti?“ Napokon je izgovorio ono što je htjela.

„Hoće li se ljutiti tvoja žena ili djevojka?“ Zadirivala je.

Nagnula se prema njemu i zagledala u njegove oči, koje više nisu bile tužne. Iz njih je probijala samo jarko zelena boja. Širom su ju gledale, ne trepćući. Poljubio ju je nježno i sporo. Kao da nikada nije okusio nijedne usne prije njezinih. Kao da isprobava nešto najfinije do sada. Osjećala se neobično i usplahireno. Nije mislila da će joj se toliko svidjeti. Nadala se kako će biti strastven, a ne ovako nježan. Opet ju je zbunio. Miris jasmína i pačulija, nije nešto što je voljela, ali na njemu se pretvarao u nešto zaigrano, obećavajuće, opijajuće... Predala je svoja osjetila tome i ostala dezorijentirana još par trenutaka nakon što je poljubac završio.

Razgovarali su nakon toga o rastancima. Ni sama ne zna zašto, ali priznala mu je da joj je mama nedavno umrla i da joj je laknulo. Imala je osjećaj da ju ne osuđuje. Priznao je kako ni sam nije imao pravi odnos s roditeljima. Poginuli su kad je bio dječak, a brigu o njemu preuzela je teta. Volio bi da je odrastao u boljim uvjetima, ali znao je da je život previše prevrtljiv za žaljenja. Voli piti kavu na Britancu i crno-bijele filmove. Rekao je da to nikome ne govori i pocrvenio. Primio se za glavu i prošao prstima kroz kosu. Priznala mu je da je oduvijek voljela filmove s Bette Davis i onaj njezin upečatljivi pogled. Rekao je kako je gledao „Sve o Evi“ i to ga je ispunilo bijesom. On bi je stavio na mjesto i spriječio da bude zamjena u drami. Polako je naslonila svoju ruku na njegovu, a on ju je primio i mazio cijelom njezinom dužinom. Krenuo ju je opet poljubiti.

Tada ga je netko pozvao. Trgnuo se naglo, kao da je odjednom sva nježnost zaključana u ladicu.

„Moram ići.“ Rekao je, a pogled mu je promijenio notu. Ponovno je bio tužan i dalek. Uzeo joj je mobitel iz ruke i utipkao svoj broj.

„Javi se, ako upadneš u loše društvo i bude ti trebala pomoć.“ Rekao je suviše ozbiljno.

„Mislim da bi trebala ići odavde.“ Šapnuo je i izvukao se iz separea.

Desetak minuta nakon što je otišao, u restoran je upala policija i uništila svu zabavu. Morali su ići u Cirkus. Robertu je bilo drago, jer se dugo već nije tako zabavio. Inače radi i vikendom.

„Hej. Kako si znao?“ Rekla je kad je iste večeri nazvala Svena.

„Rekao sam ti da odeš.“ Odvratio je.

„Sad sam u Cirkusu.“ Odgovorila je.

„I treba ti pomoć, jer te pijani i nadrogirani tatin sin gnjavi?“ Zadirkirao je.

„Ne. Stojim sama pred klubom, a samo ja želim doma.“

„Da dođem po tebe?“

„Ne. Samo sam ti se htjela pohvaliti da sam našla još gori klub od onog prethodnoga.“ Rekla je i poželjela mu laku noć.

4.

Stresno jutro na poslu nije ju previše smetalo. Odjavila je centar za emocije iz upotrebe i samo tipkala na mailove i printala spise, pa ih slagala u košuljicu za Ministra. Nema ga do srijede i sve je isplanirala. Prvo će napraviti sve tjedne poslove, a potom će prionuti na onaj novi projekt socijalne inkluzije izbjeglica, koji bi mogao uključivati i multilateralnu suradnju sa susjednim zemljama. U tome je dobra. Suradnja na nekoliko kolosijeka uvijek joj je zanimljivija od dosadne prijepiske s ljudima unutar sustava, koji su mrtvi iznutra.

Sinoć je spavala tako duboko i nije sanjala baš ništa. Probudila se odmorna, vođena osjećajem spokoja i vedrine. Osjećala se tako snažnom kao da je dva tjedna provela na godišnjem odmoru. Tako dugo nije bila na godišnjem. Prošlo ljetno kad ga je pokušala koristiti, bila je hitno vraćena na posao, jer je Klokotalić odlučio spontano odvesti ljubavnicu na Maldive pod izlikom službenog puta. Iako je cijelo putovanje bilo izmišljeno, svejedno se morala znojiti u uredu izrađujući troškovnik i raspored koji se nikada neće dogoditi.

Neki ljudi su očito bili predodređeni za pakao na Zemlji, a ona je svakako bila jedan od njih. Kao po onoj protestantskoj doktrini o predodređenosti, što god učinio, ne možeš promijeniti svoju gorku ili slatku sudbinu. Nije mogla zamisliti što je u glavi te mlade zagrebačke manekenke koja je odlučila svoje tijelo prepustiti Ministru. Nola to ne bi mogla ni za milijune eura. To je jednostavno bilo nešto o čemu se nije moglo pregovarati. Dostojanstvo nema cijenu. Iako se činilo kako je već žrtvovala previše dostojanstva za ovaj posao, kad bi svoju stvarnost usporedila s tuđima, bilo je jasno da nije kompromitirala ništa.

Telefon je neprekidno zvonio i vikao na nju. S druge strane slušalice bili su ljutiti ljudi koji su potraživali svoje isplate za odobrene projekte, ali i cijeli niz priprostih seljčina s kojima se Klokotalić družio. Bili su to kvartovski šerifi i uredski povlašteni lokalci kojima je obećao sve i svašta, a pola od toga nije mogao ispuniti. Ponekad ju je slao da razvozi pakete za njih u gradu. Svaki puta bila je u iskušenju proviriti u njih i saznati za kakvog je teklića uistinu smatra, ali strah je bio jači. Nije se bojala toliko Klokotalića, koliko druge strane. Znala je da što god bude, on će se uvijek spasiti, a nju ostaviti lavovima. Iako se i njoj redovito nabacivao, postala mu je odbojna zato što je imala pametne odgovore i bila previše obrazovana za njega. Osim toga, nije htjela prihvatiti ni njegove sitne znakove pažnje, kao povećanje grudi u jednoj zagrebačkoj poliklinici na državni račun. Njezinu stražnjicu Ministar je sasvim odobravao, ali njezina „dječačka prsa“ bila su mu trn u oku. Želio je da cijela zgrada slini za njegovom glasnogovornicom i da svima govori kako ona želi samo njega.

„Nola. Dolje je poštara. Ima paket za vas.“ Rekla je žena s porte. Ovo je bio prvi poziv da netko nije urlao na nju. Prvo je pomislila kako mora prenijeti još jedan od Klokotalićevih paketa nekome u gradu. Kad je preuzela paket i na njemu ugledala svoje ime, situacija je

postala nelagodnom. Nije mogla zamisliti kakav bi to paket mogao stići za nju, adresiran na njezino radno mjesto. Svi koji su je imalo poznavali, znali su da je najviše mrzila spajati svoj privatni svijet s onim poslovnim. Zbog toga se osjećala prljavom i jeftinom.

Skrivečki je ponijela paket gore u svoj ured i pažljivo ga krenula razmatati. U tome ju je nekoliko put prekinuo poziv kamatara kojemu je Ministar obećao novce. Svaki put predstavljao se kao Ratkov prijatelj iz Državnog inspektorata. Bila je to očita laž, jer je Ministar imao toliko članova obitelji tamo, da bi bilo sigurnije da je rekao rođak, nego prijatelj. Svaki puta odbila je iščitati mu Ministrov raspored i rekla neka nazove ponovno sutradan. Danas, kad mu je rekla neka proba u četvrtak, po prvi puta dobila je i prijetnju na vlastiti račun.

„Gospodine, ovaj razgovor je sniman.“ Odvratila je i ljubazno prekinula. Razgovori se nisu snimali. Kao što ni kamere nikada nisu radile. Da kojim slučajem s ceste ili obližnjeg kolodvora u zgradu ušeta bombaš samoubojica ili četa pljačkaša i sve ih pobiju, ništa se ne bi znalo oslanjajući se na nadzorni sustav. Kamere su se koristile samo kada je Ministar trebao špijunirati nekoga unutar zgrade. Kao na primjer onu jednu bivšu zaposlenicu koja je tvrdila da je udana, kako bi odbila njegovo nabacivanje, ali je prisluškivanjem njezina telefona i postavljanjem skrivene kamere u ženski wc na njezinom katu, otkriveno da ima partnericu. Ucjenama je otjerana bez otpremnine i plaćenog godišnjeg odmora, jer Ministru nije bilo ugodno kraj lezbijke. Nije mu bilo jasno kako pokraj muškarca neka žena svjesno odabire ženu. Svakim danom radeći pokraj njega i upoznajući koliko daleko muškarci mogu ići u svojoj odvratnosti, Nola je i sama poželjela postati lezbijkom. Samo, to tako ne ide.

„Cipele!“ Vrisnuo je glas u njoj kad je otvorila kutiju. Nadala se kako to nije još jedan od Ministrovih pokušaja da je odvede u krevet, a onda je pronašla poruku.

„Mala, ovo je za tebe. Mislim da će ti super stajati. - R.“ Pisalo je u poruci ispisanom dječjim rukopisom na papiru školske bilježnice. Ruben. Osim što je bila nevjerojatno dirnuta, bila je i posramljena. Pitala se odakle tom dječaku novaca za tako skupe cipele i koliko li su jedno izgledale one njezine, kad se sažalio nad njom.

Nije mogla izdržati i na trenutak je isključila sve zvukove iz ureda koji su je pozivali na očitovanje. Polako je ugrurala svoja stopala u bež sandale na špic i stala u njima, ogledajući se u prozor ureda. Bile su tako udobne i mekane. Potpetica je bila savršene visine. Kvalitetna koža i izrada, bila je neporeciva. Ovo neće smjeti nositi na posao. Čuvat će ih za posebne prilike.

Ministrova tajnica nije bila na poslu danas, pa je Nola sama ušla u njegov ured ostaviti spise koje mu je isprintala. Obzirom da nije bilo tajnice, nije se morala bojati da će netko ući u njegov ured, a tamo su kamere bile zabranjene. Sjela je za njegov radni stol i ulogirala se u poslovnu poštu. Zahvaljujući internetskom savjetniku, uspjela je provaliti njegovu lozinku i

počela češljati po sandučiću. Morala je pronaći neki trag za nadu. Osim standardnih poruka koje redovito prosljeđuje njoj, nije pronašla nikakvu prijepisku s glavnim tajnikom. Trebao je odobriti njezino napredovanje iz savjetnice za odnose s javnošću u šeficu odjela za odnose s javnošću. Dosada je uvijek imao nekakve jadne isprike, a mjesto šefice je i dalje bilo upražnjeno. Tako je bilo već posljednjih godinu dana, otkad je bivša šefica odjela doživjela mentalni slom i istrčala na cestu pred tramvaj. Bila je neoprezna. Nije se zapravo imala namjeru ubiti, samo je tako ispalo. Osim što je radila sve poslove odnosa s javnošću, Nola je također odrađivala i sektor za EU poslove, a to je uključivalo i mnoge projekte. Otkad je bivša šefica poginula, stvari su postale još i gore.

Baš kako je i sumnjala. Nade nema. Ponovno će je preveslati.

Izašla je iz njegovog sandučića i vratila se natrag u ured. Otvorila je ladicu i svoju tajnu zalihu tableta za smirenje. Disanje joj se ubrzalo, a želudac stao grčiti. Znala je kako neće izdržati ostatak dana i samo je brzo progutala tabletu na prazan želudac. Kad je nastupila mučnina, barem je bila smirenija.

„Važno je čuvati živce. Oni se nikada ne obnavljaju. Jednom kada odu, kasno je.“ Govorila joj je baka, koja je i sama imala problema sa živcima. Nola ju je shvatila jako ozbiljno. Gledajući bakine ispade bijesa i majčinu agresivnu komunikaciju prije prve hospitalizacije, odlučila je zaštititi živce pod svaku cijenu. Ako treba birati, radije će izabrati tumor od tableta, neko ludnicu.

Drugih dana, kada bi ju hvatali napadaji panika, razmišljala je kako ni u ludnici nije tako loše. Barem više nikome ne moraš polagati račune ni za što.

Do kraja radnog vremena više nije bila ni gladna. Tableta je učinila svoje i otupila sva njezina osjetila. Nije ju čak uznemirio ni onaj kamatar koji se lažno predstavljao i prijetio joj da će „završiti njezinu priču“. To je valjda trebala biti prijetnja smrću u rukavicama. Upozorila ga je da će snimku razgovora odmah proslijediti u MUP. Nakon toga više nije zvao.

Spremila se i pod ruku stavila kutiju s novim cipelama. Poslala je poruku zahvale Rubenu.

„I drugi put.“ Napisao je. Nije joj bilo jasno čime je zaslužila njegove simpatije, ali bila je zahvalna na njegovoj naklonosti. Budući da nikada nije imala svoje dijete, a oduvijek je maštala o tome, u tom trenutku njega je doživjela kao posvojenog sina. Povremeno se u Domu raspitivala o njegovom uspjehu i provjeravala kako napreduje. Nije htjela da Ruben sazna za to, pa je obvezala zamjenicu ravnateljice Doma da nikome ne spomene njezine pozive.

Pitala se kako bi bilo da se odvaži i posvoji dijete. Sigurno bi joj netko u Ministarstvu mogao pomoći s brzim posvojenjem. Tako je silno htjela dijete, da više nije mogla zaustaviti oči koje su bježale djevojčicama na ulici. Zamišljala je kakvu bi osobnost imala njezina djevojčica.

Možda bi se osjećala manje usamljeno. Brzo se prekorila kad su je iste misli krenule dozivati na putu prema vlaku. Srećom, vlak je brzo krenuo i morala se čvrsto primiti za rukohvat jednom rukom. U toj je ruci sad morala imati nadljudsku snagu. Trebalo je njome držati cijelo tijelo u punom vagonu, a drugom rukom ne puštati kutiju s cipelama i torbu.

Kad je izašla iz vlaka prvo ju je okupala kiša, koja se nenadano nadvila nad njezinim kvartom. Jedva je dočekala da skine sve sa sebe i otušira se. Za hranu je i tako već bilo prekasno. Samo se izvalila na kauč u dnevnom boravku i pokušala pratiti nekakvu seriju na televiziji. To je bilo nemoguće, jer su joj moždane stanice bile potpuno uništene nakon posla, pa je brzo utonula u san.

„I ja želim pobjeći od svega što znam.“

„Ne bi smjela dolaziti ovdje.“ Odjekivale su joj u glavi Svenove riječi. U snovima je ponovno proživljavala njegov poljubac. Kad se probudila u znoju, znala je da joj se previše svidio. Na jedan sasvim neobjašnjivi način, kad nam se svidi netko od koga bi u većini slučajeva pobjegli. Činio se problematičan i mračan, a takve je oduvijek izbjegavala. Tješila se kako će je ta zanesenost brzo proći, jer već dugo joj nijedan muškarac nije poklonio toliko pozornosti. Zato je bila sklona tih par trenutaka procjenjivati kao da vrijede puno više nego u normalnim okolnostima.

Roberta je ostavio dečko i sve što je želio noćas je piti. To joj je dao u prvoj poruci na znanje i znala je kako nije dorasla zadatku. Svaki izlazak s njim zahtijevao je vikend odmora poslije. I ona „kratka večera“ bila je previše. Još uvijek je nosila umor od nje sa sobom.

Robertu je ovo već druga veza ove godine. Vodio je daleko zanimljiviji život od nje, iako je i on puno vremena robijao u uredu. Njega su tu i tamo znali poslati i na neko putovanje, pa bi spojio vikend i stigao malo uživati.

Bila je gotovo sigurna da je nitko od njezinog društva nije vidio sa Svenom. Nije htjela govorkanja i priče o tome kako je on loš za nju. To je znala i sama. Nije htjela misliti o njemu, pa je pristala pozvati Roberta k sebi. Mislila je kako će držati stvari pod kontrolom ako se budu družili kod nje. Tako sigurno neće pretjerati, a sutra će na poslu moći ustati i ne biti mrtva umorna.

Kad ju je Robert prekorio još s vrata zbog toga što ga je dočekala u trenirci, shvatila je da će joj sreća uskoro okrenuti leđa. Prvo su otvorili vino, koje je on gotovo sam popio, dok se Nola morala spremati za izlazak.

„Ne znam hoću li moći. Umorna sam.“ Gundala je dok je Robert čitao poruke i analizirao ih u beskraj. Pokušavao je locirati točan trenutak kad se više nije trebao javljati bivšem. Prošli su sve histerične faze toksične veze, kojih se ne bi posramila nijedna Nolina bivša veza. Postalo joj je jasno zašto su tako dobri prijatelji - biraju jednako loše partnere.

„Zove te neki Sven!“ Vikne i dotrči s mobitelom u njezinu spavaću sobu. Nola uzme mobitel i odloži ga na krevet. Ne može pričati sa Svenom pred Robertom. Tek nakon što on izađe, pročita poruku koju je dobila od njega.

„Jesi li možda za neku kavu na Britancu ovih dana?“ Bljesne joj pred očima. Nadala se da će se javiti. Samo joj je krivo što je to učinio u trenutku kad ju je vino počelo udarati. Htjela bi mu čuti glas, ali ako je još jednom čuje pripitu, mogao bi promijeniti mišljenje i odustati od poziva na kavu.

„Ako te zove na kavu, već si napola otpisana. Jedino gore od poziva na kavu, je poziv na šetnju.“ Znala je govoriti Katarina. Kao da je ona nekakva velika sveznalica o ljubavnim odnosima. Većinu svoga života provela u jednoj vrlo toksičnoj zajednici, a njezini spojevi nakon rastave od muža bili su tako loši da bi se lako mogli staviti u rubriku crne kronike. Vrlo brzo se posramila svojih misli. Postala je svjesna da se ni sama nije maknula s mrtve točke. Drugi su izlazili i barem pokušavali promijeniti nešto, a ona je bježala s namještenih spojeva i nije sama tražila nikoga.

Uživala je u pogledu na tu poruku. Kasnije je vino preuzelo i zaboravila mu je odgovoriti. Učinila je to tek ujutro, na što je Sven pitao što li je radila cijelu noć.

„Dobre djevojke noću spavaju.“ Napisala je.

„Da, a što si ti radila?“ Odgovorio je.

„Ništa slično onome što si ti radio.“ Nastavila je poput neke razmažene djevojčice.

„Gledao sam sinoć Casablancu dok napokon nisam zaspao.“ Odvratio je. Više nije napisala ništa, jer joj je to bio jedan od omiljenih noir filmova.

Zamišljala ga je kako sjedi u zamračenoj sobi i sluša „Dok vrijeme prolazi“ i lagano njiše glavom u ritmu.

Noć s Robertom bila je nepredvidiva kao i obično. Nagovorio ju je na piće, koje se pretvorilo u izlazak. Toliko je bila umorna da nije bila u stanju skinuti šminku prije spavanja i sad je imala problem sa zamrljanom bijelom satenskom jastučnicom. Nije ju stigla oprati prije posla. Sreća pa je danas petak. Malo odmora dobro će joj doći. Dva dana dok je zatišje u kabinetu Ministra, odlučila je provesti tako što će napokon pogledati onaj dvorac na Bledu.

Nije mogla znati da će se i taj dan uspjeti pretvoriti u noćnu moru. Odněkud je isplivala vijest o Ministrovom fijasku pjevanja himne u obližnjoj konobi kraj svoje vile na Braču. Pjevanje himne u klapskoj obradi inače ne bi bilo problematično da se Hrvatskoj nije obraćao kao ljubavnici, koja ga je trebala oralno zadovoljiti. Ta slobodna izvedba himne mogla ga je koštati radnog mjesta. Nije ju brinulo što će Ministar ako ga smijene, već ju je brinulo što će

sa sobom povući i cijeli tim glasnogovornika, to jest nju. Zna se da svaka nova osoba sa sobom vodi i ljude od povjerenja i nije bilo moguće da će je netko ostaviti na radnom mjestu. Nije znala bi li prije krenula slati poruke i pozive svojim poznanicima u medijima upomoć za novo radno mjesto ili zamolbu za demanti u prime time emisijama.

Najgore od svega bilo je to što se Ministar nije javljao. Sigurno je smatrao kako tu nema ništa sporno. To je bio problem sa svim privilegiranim ljudima kojima su svi stalno povlađivali. Nikada nisu znali kako se stvarno ponašaju i koliko vrijede. Osim toga, on se nije imao zašto brinuti. Neka nova fotelja nižeg javnog profila za njega, sigurno je bila u niskom startu. Stoga je odlučila umjesto molbi za demanti, slati molbe za novi posao.

Grebanje pred vratima prekinulo je njezin poziv u pomoć kolegici koja zna svakoga u gradu. „Moram ići. Hvala ti na svemu. Čujemo se.“ Završila je brzo, dok se grebanje nije pretvorilo u užurbanu prijetnju koja se napokon našla s njezine strane vrata. Ministar Klokotalić je stupio u ured s kabanicom preko glave. Želio je samo što prije zatvoriti i zaključati vrata Nolina ureda kako bi došao do svojega. Za njim je došao i snažni miris ustajalosti i znoja, kakav inače izbija iz tijela nakon napora i nekoliko dana ne tuširanja.

Taj miris poznavala je dobro. Osjetila ga je svaki puta nakon što bi Klokotalić izašao iz ureda poslije druženja sa svojim plaćenicama. I onih par puta s mladim Marićem, koji je bio nova zvjezdica Ministarstva i počasni predavač Diplomatske akademije s tek dvadeset i četiri godine. Mladi skakač nije se ni trudio sakriti svoj životopisa vrijedan pothvat borbe za preporuku, dobacivši Noli drzak smiješak na izlasku, raskopčane košulje, nonšalantno izbačene iz hlača. Nije mogla zaboraviti njegov ljigavi nakrivljeni osmijeh dok je izlazio sretan jer je upravo zapečatio posao. Ministar je kratko izvirio iz svoga ureda da bi ga gledao kako izlazi, da bi tek nakon što je Uspinjač zatvorio vrata, Klokotalić zatvorio šlic bez imalo srama pred Nolom. Potom je zatvorio vrata svoga kabineta i zaključao ih, samo da bi minutu kasnije puštao romantične ljubavne pjesme i duboko uzdisao. Nola nije znala usred kakvog posla će ga zateći ako pokuca i odnese mu sve spise koje je odradila taj dan, pa ih je samo ostavila na podu ispred vrata koja spajaju njihov ured i napustila zgradu poslije radnog vremena.

Nije bila tajna da su Ministru bili mili i dečki. Iako je bio uhvaćen u nemilim homofobnim izjavama spontane prirode tijekom inauguracije u prostoriji za medije, rado je unosio raznovrsna druženja na svoj dnevni red.

„Sredi ovo. I daj odi na domjenak čileanske ambasade umjesto mene večeras. Ne mogu dok je ovo.“ Dobacio je mislivši pri tome na svoj novi skandal kad je državnom karticom kupio sedam Chanelovih torbi u Rue Cambonu u Parizu. Novinari, čiji je pretres stana potom naručio preko svog rođaka u Ministarstvu javne obrane, uspjeli su obraniti posljednji bedem istraživačkog novinarstva. Takvi dostojanstveni ljudi bili su posljednja nada demokracije,

ugroženi od poplave kolega čija su jedine vještine bile pokupiti naknadu za plaćenu vijest i manipulacije u Photoshopu.

„Ej, treba pokupiti Hrvoja. Izgubio je ključeve auta, a mati ga doma čeka s 'ranom.“ Doviknuo je u slušalicu, iako ga je vrlo jasno mogla čuti iz svoga ureda. Volio je ponekad demonstrativno nazvati, a potom vikati u slušalicu. To mu je davalo posebno uzbuđenje i osjećaj važnosti. Nola bi tada odmaknula slušalicu ili je ostavila na stolu, dok bi tipkala izvješće ili odgovarala na mailove.

Uz sve što je imala taj dan, otišla je i do Hrvoja, glavnog tajnika u Ministarstvu iznimne kulture. Zadnje što je htjela je voziti njegova razmaženog i društveno neprilagođenog sina na ručak mami, jer je i sama već bila neopisivo gladna. Nije mogla birati, pa je sav posao kao i obično stavila na čekanje, kako bi udovoljila šefovim hirovima i odvezla se do Ministarstva.

„Dobar dan. Kako ste?“ Pitala je ljubazna žena na vratima. Uvijek je imala topli osmijeh na licu, iako je radila na jednom od najglupljih mjesta u državi. Toliko uzaludnih zadataka i bezumnih izvješća nije bilo ni u njezinom Ministarstvu za prava manjina. Dok je ulazila u dizalo i uspinjala se prema uredu glavnog tajnika, sjetila se kako je na njegovom stolu jednom prilikom vidjela očitovanje Ministarstva iznimne kulture na pitanje rata u Siriji. Nije joj bilo jasno kome bi trebao njihovo očitovanje po pitanju toga. Možda Ministarstva obrane ili vanjskih poslova, ali očitovanje državnog sektora za kulturu po pitanju rata treće države s četvrtom, bilo je izvan svake pameti.

Bilo bi pametnije da su to izvješće poslali Klokotaliću kad je na jednom okruglom stolu, umjesto odgovora novinaru o subvencijama za slobodne umjetnike romske zajednice, odbrusio kako bi se trebali baviti više stvarnim problemima kao što je rat u Afganistanu. Upozorili su ga kako je taj rat završio i da trenutno svi brinu o ratu u Siriji, ali on je nastavio tupiti o jadnim Afganistancima i njihovoj djeci koja dolaze na kruzerima preko Portugala i otimaju mjesta našim turistima. Kad su mu pokušali reći da Sirijci dolaze na gumenim brodovima preko Grčke, Nola je već iščupala žicu mikrofona ugasivši ga. To je bilo u posljednji tren prije negoli je opsovao novinaru i rekao mu da se vrati u Srbiju, odakle je došao, iako je novinar, kao i Klokotalić, bio Hercegovac. Ni danas joj nije jasno kako je u svojoj glavi zamislio put od Portugala do Hrvatske kruzerom i to s izbjeglicama iz Sirije.

„Dobar dan. Trebala bih...“ Krenula je kažiprstom usmjerenim prema Hrvojevom uredu, ali tajnica je već znala o čemu se radi i pokazala joj pogledom neka slobodnu uđe. Ruž na njezinim zubima i razmrljana šminka, poluispijena litra vode na podu pokraj njezinih nogu, odavala je kako je i ona u nekakvoj beskrajnoj petlji obaveza kao i Nola. Ušla je unutra i pronašla Hrvoja kako baca stvari iz ladica, kao da mrzi cijeli svijet. Držao se spuštene stražnjice i pognutih leđa, nikada ne uspostavljajući kontakt očima sa suprotnim spolom. Nola ga je zamišljala poput nekog bića niže svijesti, kao psa koji zaigrano maše repom kad je ugleda i saginje glavu, nikada je izravno ne gledajući.

„Ovo ovdje... Nema mi papira. Sad ni mobitela.“ Histerično je i nepovezano pričao. Na stolu u zagušljivom uredu stajala je hrpa nepotpisanih ugovora, koji su doslovno bili jedini njegov posao. Samo je trebao potpisivati ugovore, rješenja, note i izjave. Nikada nije mogao pronaći kemijsku olovku koja piše, ali bi zato nerijetko pronašao onu koja packa i ostavlja umrljani trag po papiru, pa zatim krivio svoju tajnicu. Žena je kupovala kemijske olovke od vlastite plaće, jer u cijelom Ministarstvu nije bilo uredskog materijala. Sav novac za njega odlazio je u povlaštene džepove državnih pijavica za koje su radili mali poslušnici i robovi koji nisu imali izbora. Kadgod bi ušla u tu zgradu, Noli bi pozlilo. Nastojala je nikada ne proći pokraj ureda za EU fondove, nakon onog incidenta kada se jedna od zaposlenica iz toga ureda bacila kroz prozor, samo da više ne mora raditi smjenu od šesnaest sati, ne mičući oči s ekrana, tipkajući decimale i otpetljavajući pravne zavrzlake.

„Smirite se. Pomoći ću vam tražiti.“ Rekla je polublazirano. Osjećala je kako joj se želudac lijepi na kralješnicu. Odagnala je misli, gledajući njegova spuštenu široka ramena i masne pramenove sijede kose, zamišljajući kako je i taj povlašteni monstrum nekada bio nevino dijete.

Trgnuo je šaku tableta za smirenje, koje je odmila nazivao vitaminima i okrenuo se prema njoj očekujući divljenje. Naišao je tek na užasnuti pogled, koji je korigirala, jer si nije željela postaviti metu na čelo. S njim se nikako nije moglo normalno razgovarati, a i najmanja sitnica bila mu je povod za psihološko maltretiranje za koje je bio genetski nadaren.

Neutralnog smiješka na licu slagala je i kupila razbacane papire, kao što to čini za njegovim ocem Ratkom i ignorirala njegovo histerično i nezadovoljno mlaćenje rukama. Kad su tablete vidno počele djelovati, slinavih usana utrpala ga je u vozilo i odvezla prema Britancu, kamo je imao stan. Mama mu je redovito dolazila kuhati ručak, uređivati stan i glačati odijela. Nikada joj nije zahvaljivao na tome. Žene su pretpostavljeno služile svim muškarcima te obitelji i o tome se nije moglo pregovarati.

Sjedila je u autu ispred njegova stana i čekala da pojede ručak, kontemplirajući o bezveznosti vlastita postojanja i uzaludnog staža ovdje. Lovorka ju je pozvala gore s prozora, ali Nola je nije mogla gledati u oči nakon što joj je bila prisiljena izreći nebrojene laži po Ratkovoj zapovjedi.

Bijesni auto provezao se pokraj nje i oduzeo joj dah. Nije bio ni toliko bijesan, koliko misteriozan. Jedan od onih mračnih zatamnenih stakala, gdje se ni vozač ne vidi, već samo sjajne i hladne metalne felge, s matiranom crnom bojom karoserije. Mislila je da se radi o Maseratiju, ali već idući trenutak nije bila sigurna. Pitala se tko je osoba koja sjedi unutra i poželjela je biti barem na suvozačevom mjestu toga auta. Lagala je samu sebe. Istina je bila da je oduvijek željela voziti bijesne aute, ali joj financijske prilike i život pod nesretnom zvijezdom to nikako nije dopuštao. Lijepe aute voljela je više od ikojeg muškarca, a tretirala bi ih pogledom gladne djevojčice na Božićno jutro.

„Želim te.“ Začula je opet poput lošeg filma u svojoj glavi. I dalje je zvučalo jednako loše kao i trenutak nakon što je to bez imalo takta i zadržke prošaptala sjedeći pokraj Svena u klubu one noći. Primila se za glavu. Bilo joj je tako neugodno. I dalje je živjela u nadi da to možda nije čuo. Ipak, nije nikako odreagirao. I njemu je vjerojatno bilo neugodno u njezino ime. Takve gluposti, pametnim djevojkama koje drže do sebe, ne omaknu se s usana.

Ponovno je osjećala sva ona mračna i zamagljena svjetla kluba na svom licu i cijela strana tijela drhturila je pod vjetrom njegovih pokreta dok je sjedio kraj nje.

„Skandal.“ Pomislila je. Tako bi se mogao nazvati njezin jezik kad je pokraj njega. Dovoljno je samo da mu čuje glas. Rekla je hrpetinu gluposti i tijekom ona dva njegova kratka poziva. Očito je ne smatra glupom dok joj se i dalje javlja i želi je vidjeti. Sve je to nešto sitno i na kapaljku, ali Sven nije djelovao poput onih koji se druže s nekim glupačicama koje ne poštuje.

Možda se i prevarila. Kad je auto odmaglio poželjela je sanjariti o njemu još malo, ali Hrvoje je već bio gotov s ručkom. U ruci je nosio mali plastični spremnik. Lovorka je poslala malo sarme Noli. Bilo joj je nelagodno, ali iz poštovanja je primila i zahvalno joj kimnula glavom u smjeru prozora. Na putu do Ministarstva stvorilo se nekoliko prometnih čepova. Činilo se kamogod da krene, uvijek će je dočekati neki zastoj. Stoga se primirila na Ilici i nadala se najboljem. Spustili su se napokon na Frankopansku i nastavili prema Runjaninovoj. Ostavila ga je ispred vrata i razmišljala kojim će se putem najbrže vratiti do svoga ureda. Već je bilo prekasno. Odlučila je odvesti se natrag do svoga stana i presvući. Klokotaliću će reći da je upala u gužvu i nije stigla natrag do ureda, pa će se odmah odvesti do čileanske ambasade na domjenak.

Obukla je svoju provjerenu crnu haljinu do pola lista, uvijek spremnu za sprovode i vjenčanja. Kad nemaš novaca, moraš ulagati na sigurno. Bilo je toliko toga što si je maštala priuštiti, ali nije si mogla dopustiti takvo nerazumno maštanje. Istrenirala se da ne zagleda ni u izloge po gradu. I to je bilo opasno, a ponekad i pravo mučenje.

Rubenove cipele. Ovo je bila prilika za njih. Kad je pritegnula remenje na njima, stvari su se promijenile u trenutku. Ogledala se u zrcalu, iz profila, pa zatim od naprijed. Ženstvenost se uspinjala od gležnjeva prema bokovima i tjerala joj brže krv u zdjelicu i ošit. Sve u njoj je pulsiralo. Poželjela je život u raskoši i izobilju. Onaj u kojem se ne pita za cijenu, već samo za ukus. Na tren se prekorila da je površna, ali onaj dominantni dio nje nije mario za opomene. Bio je previše gladan materijalnih užitaka u životu. Kad se već toliko ustezala u onim seksualnim. Dobro, možda se i nije svjesno ustezala, već jednostavno nije imala libido da je gura. Sve oko nje samo joj je gušilo svaki gram seksualne želje. Već dugo nije osjetila strast i požudu. Samo one večeri sa Svenom. On je u njoj budio nešto divlje. Ali nije smjela misliti o tome. Trebalo je požuriti prema centru prije nego joj se na putu ispriječe još koji redovi frustriranih vozača u vozilima koji gutaju gorivo i vrijeme, osobito na ovoj vrućini.

A bilo je neobično vruće za travanj. Baloner je postao uteg oko vrata. Bio je potreban samo navečer. Stoga ga je stavila pod ruku i krenula na glavnu cestu.

„Kava sa Svenom na Britancu sutra.“ Bila je prva pomisao koja ju je našla kad je u jednom od prestrojavanja ugledala savršeni zalazak sunca. Te krvavo narančaste boje prelijevale su se u sunovrat oblaka i tugovali što ih nitko ne cijeni dovoljno. Sven joj se nije činio kao netko tko ide na kave sa ženama. To je tako neobavezno, dosadno i srednjoškolski. Očekivala je više. Sigurno nije shvaćao kakav dojam ostavlja i koliko je zapravo zanesena njime.

Mobitel je nemilosrdno vibrirao. Ministar se predomišljao je li možda ipak trebao doći i sam na domjenak. Tipkao je poruke i slao ih svakih nekoliko desetaka sekundi. Bile su to one živčane, isprekidane, koje je trebalo povezati u smisleno značenje, a njega nije bilo ni u tragovima. Zatim je zaboravio na svoje poruke i pozive i vratio se čitanju članaka koji su pozivali na izglasavanje nepovjerenja njemu. Novinari su zvali Ministarstvo, a zatim Nolu, ne bi li dobili očitovanje ili komentar na to hoće li mu Sabor ukinuti imunitet. Nola je samo ponavljala kako nema komentara. Znala je dobro da je u najvećim krizama uvijek najpametnije staviti prst u uho, braniti se šutnjom i ignoriranjem. I tako te ličke medvjede ništa ne može svrgnuti s njihovih zvjezdanih staza, ma što učinili.

„Je li tata u uredu? Treba mi njegov potpis za karticu. Znaš li ti sigurnosni pin na njegovoj platinastoj kartici?“ Stigla je poruka od Klotilde.

„Ne znam pin. Probaj nazvati kabinet.“ Otipkala je dok je manevrirala na zelenom valu. Klotilda je bila sama sebi prepuštena u odabiru haljine za prijateljičino vjenčanje. Nikada nije stala u nijednu, pa su joj često pravili haljine po mjeri i stavljali etiketu s natpisom „S“ na leđa, kako se ne bi osjećala loše. U posljednjih par godina, Nola ju je sve više razumjela. Iako joj nije bilo lako, zbog stalnog izbjivanja oca i nesigurne i previše uslužne majke, koja nikada nije previše shvaćala njezine probleme, zavidjela joj je. Nije bila ni svjesna koliko je mogućnosti imala u životu. Nola joj je to pokušala reći nekoliko puta. Uključujući i onaj puta kada se toliko ponizila zbog mladog predsjednika Kluba mladih diplomata Slovenije, da mu je plaćala putovanja i skupe satove tatinom karticom, samo da bi se označio s njom na Instagramu. Nikako joj nije bilo jasno da on ne osjeća privlačnost prema ženama. Hrvoje i on redovito su izlazili na ručkove i nalazili se u njegovom uredu u Ministarstvu. Nola nikada nije bila sasvim sigurna, ali činilo se kako ju dojam nije prevario.

Uparkirala je dvije ulice dalje od ambasade Čilea. Jedva je pronašla to usko mjesto na kojem je mogla napola otvoriti vrata. Oprezno se izvukla tako da ne zaprlja haljinu, hodajući na prstima po šljunčanom tlu, strahujući za svoje cipele. Sitnim i brzim koracima koračala je prema ulazu i pokazala karticu Ministarstva i svečanu pozivnicu veleposlanstva na ekranu svoga mobitela. Iako je njoj pisalo šefovo ime, pustili su je. Očito su bili naviknuti na to.

Na katu gdje se odvijao prijem prozori su bili širom otvoreni, a zbog dobro osvijetljenosti, s ulice se moglo vidjeti da se tu događa nešto rezervirano samo za povlaštene.

„Dobra večer, Vaša Ekselencijo.“ Rekla je Ambasadoru, blago pognuvši glavu. Ambasador je odvratio s namještenim smiješkom i očima koje su odavale umor i dosadu. Nosio je svijetloplavo odijelo i tamnosmeđe ulaštene cipele. Kosa mu je bila začešljana na desnu stranu, a najdulji pramen je zataknuo iza uha. Ipak bi u trenucima povremeno pao preko uha, na lice. Maknuo bi ga galantnim pokretom ruke natrag iza uha. Slike čileanskog mladog umjetnika, čije ime nije mogla izgovorit, gledale su ih sa zidova, dok su svi ostali gosti gledali u smjeru tri spojena švedska stola poredanih čileanskih vina. Konobar joj je odmah ponudio čašu i rekao da mu se javi ako želi posebno fina vina.

Da nije bilo skandala koji je spriječio ministra, Nola nikada ne bi bila poslana na tako lijepo druženje. Bila je zahvalna na ovom malom društvenom prozoru, koji joj se diplomatski otvorio u pravom trenutku. Stala je u red za upisivanje želja i poruka u knjigu posjeta, kako ne bi morala kasnije misliti hoće li to raditi s rukama uprljanim od hrane. Pri pogledu iz daljine na janjetinu u travama, curile su joj sline. Od jutros nije ništa jela i kad je prvi gutljaj vina učinio svoje i odmah joj udario u glavu, shvatila je da je predugo čekala.

Nakon najduljih pola sata čekanja u redu, noge su je počele boljeti. Srećom ne i stopala. Mekani jastučići na cipelama mazili su joj stopala kako to samo dobre dizajnerske cipele mogu. Čula je često kako se ljudi žale na neudobnost dizajnerskih cipela, ali ona je bila uvjerena da biraju krive modele. Čitala je negdje da Manolo Blahnik izrađuje svoju cipelu od pedeset i dva dijela. Takva cipela ne može biti neudobna.

„Vi ste iz...?“ Začula je glas iza leđa i okrenula se. Ugledala je malog prosijedog čovječuljka kratkih ruku kako nervozno tapka kažiprstom u čašu. Djelovao je kao jedan od onih koji postanu nemirni ako predugo ne razgovaraju s drugima. Makar to bile i društvene ispraznosti.

„Ministarstvo prava manjina.“ Odvratila je i blago kimnula.

„Jeste li možda vidjeli kamo je otišao čileanski konzul? Maloprije je bio kraj švedskog stola.“ Nastavio je.

„Možda je ponestalo vina.“ Maloprije ga je vidjela kako pokazuje prema nekim sanducima vina. Slegnula je ramenima, ali odgovor ga nije zadovoljio. Samo je nezadovoljno otfrknuo. Činilo se kao da je cijeli dan nekud trčao i da mu je vrijeme za spavanje odavno prošlo. Mislila je da je muškarcima u ovom svijetu lakše, ali ipak je sve bilo u imenu.

„Biste li mi mogli pričuvati mjesto, molim?“ Nastavio je tik nakon što se okrenula naprijed.

„Može.“ Nije bila još ni dovršila, ali čovječuljak se odgegao nalijevo. Red za upis u knjigu gostiju pomjerao se puževom brzinom i pratila ga je da vidi kako će se konzul ponijeti prema

njemu. Ambasador čilea kružio je oko boca i nije previše mario za goste. Oni su mu svejedno prilazili, ali nakon par uljudnih kimanja, otpravio bi ih dalje. S druge strane konzul je bio preopterećen poslom. Nosio je sanduk boca i pomagao konobarima. Zatim je namještao i sortirao slike, te provjeravao fotografije svako malo trčeći do fotografa i gledajući na ekran digitalnih fotoaparata. Na njegovoj lanenoj košulji tragovi znoja bili su vidljivi, a umor je preuzeo njegovo obješeno lice.

Napokon se red pomaknuo i samo je jedna osoba bila ispred nje. Slagala je u glavi nekoliko uljudnih rečenica koje će upisati, naravno pod imenom Ministra, koji joj je tako naglasio.

Bit će to još jedna večer, gdje će osjećati poput duha koji čini gomile ustupaka i ni sa kim se ne smije povezati, jer onima koji nisu povlašteni, sklapanje poznanstava nije dopušteno. Kao ni trenutak opuštanja. To i tako nije njihov svijet. Poput dizajnerskog odjela. Zna se kome je namijenjen.

Nastojala je da joj se taj smrdljivi osjećaj građanina drugog reda, kakvim su je redovito častili, ne uvuče pod kožu. Jednom kad uđe teško će ga se otresti, a moguće je i da pusti korijenje. Onda će biti poput one zapuštene kuće koja svoju tugu ostavlja na ukućanima u tragovima.

Ispisala je četiri reda i potpisala Klokotalića, pa otišla do stola s hranom. Sve o čemu je mogla misliti bio je onaj komad janjetine. Osjećala se jadno. Većina ljudi tamo je bila zbog druženja i bili su vidno opušteni. Ona je bila u manjini i činilo joj se kao da svi vide da tamo ne pripada.

Mirodije i trava u kojoj je meso i povrće bilo odzvanjali su njezinim nosnicama i ustima kad se taj komadić raja počeo topiti na njezinom nepcu. Tada ju je ugledala. Bila je savršena. Odjevena besprijekorno i uglađeno. Njegovane kože lica i decentno našminkana. Kao da je upravo došla s frizure. Bila je to zamjenica predsjednika Hrvatske nacionalne banke - Iris. Predsjednici HNB-a su se mijenjali, ali Iris je ostajala. Svakoga je dočekala i propisno ispratila. Nikakve afere nisu joj mogle naštetiti i bila je ne gotovo, nego sasvim sigurno nedodirljiva. Zvezdani uspon bio joj je zacrtan od prvog radnog dana, ako bi se ijedan njezin radni dan mogao tako nazvati. Pojavljivanje u društvu utjecajnih ljudi i stavljanje potpisa na sve što se kreira u svijetu financijske stabilnosti zemlje, bilo je njezino djelovanje. Za sve je trebalo njezino odobrenje, a ako nije prošlo kroz njezine ruke, nije se računalo. U svijetu gdje je lutrija bila imati posao na stalno, ona je imala sve. I više od toga.

Na jednom domjenku Klokotalić ju je upoznao i bezobrazno ga je spustila na zemlju. Nije joj mogao ništa. Sve što je mogao jest fascinirano drhturiti na spomen njezina imena dok bi prelistavao proslijeđene dokumente, koje su iz njezina ureda slali Ministrima Vlade na znanje.

Nije bila osobito lijepa, ali imala je nepobjedivo samopouzdanje, koje dolazi bez imalo truda i raste samo u ljudima kojima nitko nikada nije rekao „ne“, već ih je samo usmjeravao do

zvjezdanog uspjeha. Da je bila u bilo kakvom pravom biznisu, pitanje je bi li bila uspješna. Svaka Zvezdica gotovo bi sigurno pala na zemlju i strelovito izgorjela kada bi svoj novac morala zaraditi sama, ni iz čega, ali s vrećom punom tuđih novaca u rukama, dalo im se bezbrižno spavati. Svi ostali smrtnici mogli su samo sanjati.

Nikada, tako snažno, silno i nepobjedivo, Nola nije željela biti netko drugi, kao kada bi se sjetila Iris. Pitala se hoće li je taj ružni, gladni i neumorni osjećaj koji iscrpljuje biće ikada pustiti. Biti netko drugi dobivalo je posve novu dimenziju, a zavist je bila osjećaj u kojemu se gorko uživalo cijelim bićem. Nažalost i dušom.

U jednom trenutku pogledi su im se sreli i kimnula joj je. Upoznale su se jednom, ali nekako je se sjećala. Barem je tako izgledalo po njezinom pogledu. Iako, vjerojatno je sve tako pozdravljala. Nola je barem tako mislila. Plašilo ju je koliko se žarko želi naći u tom uskom društvu odabranih ljudi, da bi joj ponekada trebalo pola dana da se otrgne iz tog osjećaja žudnje.

Kasnije joj je Nola prišla. Nisu spominjale Ministra. I tako im je objema bio mrzak. Pitala ju je za posljednju sjednicu Vlade na kojoj je bila umjesto Ministra. Tada se izglasavao proračun za Klokotalićevo Ministarstvo i Nola je bila zadužena za medije cijeli taj dan. Toliko se naradila da je idući dan uzela slobodno i cijeloga ga prespavala. Nola toga nije bila svjesna, ali Iris je zadivila njezina snaga i tiha strpljivost kojom se odlučno i autoritativno nosila sa svima. Bila je neumorna i na trenutak je poželjela upoznati je. Zato joj je zapamtila lice. Bilo je to lice odlučne mlade žene, koja je svoj posao radila s punom profesionalnošću i znanjem koje dolazi iz puno rada i truda. Kad je Iris saznala da je Nola samo dan prije držala predavanje o medijskoj kulturi i radionicu medijskog treninga na jednom privatnom sveučilištu u Zagrebu, ostala je bez teksta. Nije joj bilo jasno kako si tako sposobna djevojka dopušta raditi za tako malu plaću. Nije mogla shvatiti da Nola nije imala izbora. Mislila je kako se samo ne cijeni dovoljno.

Nije mogla zaboraviti njezine ruke. Iako je bila starija od nje, Irisine ruke su bile tako nježne i bez ijedne bore. Nola nije voljela svoje ruke. Bile su prepune sitnih bora. Od silnih nevažnih briga koje su je napadale poput rojevi osa, morala je na zrak. Bilo je previše stepenica. Vrtoglavica joj se prikradala i nije se mogla spuštati niz te zavinute stepenice. Otišla je do prozora i otvorila ga. Gurnuvši glavu na ulicu, sve se odjednom razbistrilo nakon par udaha. Vani je zrak bio hladniji i sve se nekako činilo svježije, drugačije. Odlučila je kako više neće željeti nemoguće, nego će krajem mjeseca napustiti ono toksično mjesto.

Možda nema neku poslovnu ponudu za dalje, niti nešto previše uštedećevine, ali uvijek može otići živjeti u kuću na Srebrnjaku i odjaviti stan. A možda i prodati kuću. Nekakva promjena mora se dogoditi. Oduvijek je htjela pokrenuti vlastitu PR agenciju. Imala je dovoljno iskustva i poznanstava. Kad, ako ne sad?

Dok je stajala tako zamišljena hrabreći sebe tajnim mislima iz dubine utrobe, nije bila ni svjesna kako na njoj počiva par očiju. Dolazio je s ulice. Promatrao ju je tako nježno i zadivljeno, da si nije mogao pomoći. Iako je maloprije Sven mogao misliti samo o utjerivanju dugova, koje je postalo još jedan od njegovih svakodnevnih poslova, zastao je na trenutak i pogledao gore. U toj starinskoj i otmjenoj zgradi odvijala se nekakva zabava na gornjem katu. Nikada nije patio biti dijelom otmjenih zabava, jer je smatrao kako se na njima nalaze narcisoidni ljudi koji nisu vrijedni njegove pažnje. A onda je ugledao poznato lice kako strastveno otvara prozor kao da joj život ovisi o tome. Nije znao treba li promijeniti mišljenje o njoj. Možda i je bila ranjiva i misteriozna žena, koju je vrijedilo upoznati, ali on više nije mogao biti sasvim siguran u to kao prije.

Znao je samo da se sutra nalazi s njom i kad bi znala kamo upravo sada ide, sigurno bi promijenila mišljenje. Sviđao se sebi u njezinim očima i odlučio je dati joj priliku barem na toj kavi. Samo, sada je postao svjestan da će ta kava morati postati večerom, ako je Nola navikla na ovakav tretman.

Gledao je u njezine obraze koji su sjali na mjesecini i poželio joj se nasmiješiti. Samo, ona ga nije vidjela. Bila je izgubljena u svojim mislima, a njezino zabrinuto lice udahnuo je obrazima sjajno ružičastu boju. Takva mu je bila još ljepša, ali znao je da je izvan njegove lige.

[Zanima Vas nastavak? Kliknite ovdje!](#)